

ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ

4 820230 060041 >

Життя бійця-Героя обірвалося біля села Петропавлівка Куп'янського району на Харківщині.

● НЕЗАГОЙНА РАНА

«Заспокойся, не плач, скоро буду вдома, я ж у тебе – везунчик». – Це були останні слова, які я почула від свого Женіка, – каже Любов Головчак, чоловік якої віддав життя за Україну. – Ми розмовляли з ним вранці 8-го жовтня – того ж дня він загинув... Без батька залишилися шестеро неповнолітніх дітей – синів і дочок подружжя Любові та Євгена Головчаків

**Батько 6 дітей
Євген Головчак:
«Мушу йти на
війну, бо коли
росіяни
прийдуть
сюди, то
знущатимуться над
тобою і малими»**

Три сини й три доньки залишилися без тата.

Історія неймовірного болю – на с. 2 – 3 >>>

**Чи можна
в церкві
ставити
свічку «на
смерть»
путіна?**

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Кожен вдома не раз казав на адресу кремлівського карлика: «Щоб ти здох!». Чи можна так бажати у храмі?

Коментар священника – на с. 7 >>>

«Я день і ніч чекаю на тебе...»

**«Не телефонуйте
мені з плітками:
поки не побачу
тіло, я в це
вірити не
збираюся...»**

● ДО СЛІЗ

Три вражаючі історії від жінок, кохані яких пропали безвісти на війні. Це має прочитати кожен, аби хоча б частково зрозуміти їхній біль

**Про життя між розпачем
і надією – на с. 8 – 9 >>>**

● 3 ГЛИБИНИ ДУШІ

Фото: boredpanda.com.

«Любов – то мудрість
поміж сивини...».

Коли кохання любов'ю називати треба

Галина МОМОТ

...Наше кохання вже
пройшло давно...
Згоріло зіркою на тлі нічного неба...
Натомість проросло нове зерно...
Його ЛЮБОВ'Ю називати треба.

Що є кохання ?
Потяг двох сердець...
Бажання плоті молодого тіла...
Яке зникає, сходить нанівець...
Як свічка, що до ранку догоріла.

Кохання – пристрасть,
спалах, водоспад...
Палкі цілунки там,
де тільки – двоє...
Тісні обійми, шепіт невпопад...
Де в плоть одну зливаються обоє.

Кохання – то невігране вино...
Лиш пригуби, одразу захмілієш...
В кохання нестійке, плавуче дно...
Про це ти тільки
з часом зрозумієш.

Любов...
То – зовсім інші почуття...
То – розуміння без єдного слова...
Рука в руці, на вістрії буття...
И довіра повна, як першооснова.

То – рідний дотик теплої руки...
То – тихе дихання
за спиною до ранку...
Турботою полатані роки...
І молоко до кави в філіжанку.

Любов – то плед на
змерзлого плечі...
То – надобраніч ніжний
поцілунок...
Для спокою притуплені ножі...
И ромашка біла просто
в подарунок.

Любов – то мудрість поміж
сивини...
То – хвилювання у часи розлуки...
Любов – дорослі дочки і сини...
И дарунок з неба –
зіроньки-онуки.

То – без вини промовлене:
«ПРОБАЧ...»
Одна на двох розділена цукерка...
То – нагорода після всіх невдач...
Любов – то жар, не спалах
феєрверка.

Хто не кохав – той зовсім
і не жив...
Той не згорав до болю,
до знемоги...
Хто не любив – той,
ще не бачив живив...
Яким зерном його одарять боги.

Батько 6 дітей Євген Головчак: «Мушу йти на війну, бо коли росіяни прийдуть сюди, то знущатимуться над тобою і малими»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ТЕ, ЯК МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ,
ВПЕРШЕ ЗУСТРІЛИСЯ,
ЦЕ – НЕЗВИЧАЙНА
І РОМАНТИЧНА ІСТОРІЯ»

Наше спілкування з пані Любою почалося з того, що жінка розповіла про їхню з Женіком, як вона найчастіше називала свого чоловіка за життя, любов:

– Те, як ми познайомилися, вперше зустрілися, це – незвичайна й романтична історія. Згадую про це завжди зі щемом у душі. Він служив у морфлоті, в Криму, разом із моїм двоюрідним братом. Родич і дав йому, на його прохання, мій контактний номер. Той, хто пам'ятає ті роки – початок 2000-х, знає, що дві секунди телефонної розмови були безкоштовні. За цей час можна сказати: «Привіт, як ти?». І ми цим користувалися. У нас було дев'ять місяців заочного знайомства. За цей час вже багато довідалися один про одного і про плани на майбутнє. Женя казав не раз: «Я приїду – й ми одружимося»...

Євген Головчак, до речі, народився в українському Криму. Коли йому було п'ять років, його батьки переїхали в село Криничне тодішнього Маневицького району. Звідси й на строкову службу йшов.

А ось Люба, по суті, заради того, щоб була більша ймовірність зустрітися з ним, покинула своє рідне село Кортелісі, що на Ратнівщині у прикордонні з білорусською, й приїхала до Луцька.

Зареєструвалася в центрі зайнятості, там дали їй направлення в училище, де вона здобувала фах бармена-офіціанта. Дівчина навчалася й працювала.

– Мені було все одно, де вчитися, – каже жінка, пригадуючи цей період свого життя. – Думка була лише про те, що за якийсь час побачуся з Євгеном. Закоханість вже була. І, коли ми зустрілися, я не розчарувалася: що очікувала, те й мала наяву. Це було у вересні 2006 року, а в червні 2007-го ми офіційно зареєстрували шлюб.

Весілля вони не справляли. Ніби наперед знали, що в них буде велика сім'я, яка потребуватиме чималих вкладень. Люба, як зараз пригадує, мало сиділа з дітьми вдома. Їх доглядала мати Євгена, а вони з чоловіком їздили в Польщу чи ще кудись, щоб заробити грошей, бо то добудовувалися, щоб поліпшити житлові умови, то треба було мати кошти, аби зібрати дітей до школи, як попідростали. А ще ж хазяйство тримали. Євген сам трактор змайстрував, обробляв ним не лише свій, а й людські городи.

Фото з архіву Любові ГОЛОВЧАК.

14-та окрема механізована
бригада імені князя
Романа Великого

Головчак Євген
Михайлович
«БАРМАК»

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Любов Головчак та двоє старших дітей –
Артем і Катя – біля фотостенду Героям-
захисникам у Луцьку, де є портрет
і Євгена Головчака.

«Я ТАК НЕ ЗМОЖУ –
МУШУ ЙТИ НА ВІЙНУ»

Бувало, що Євген їздив на Київщині й працював там на пилорамі. Коли почалася повномасштабна війна, він якраз повернувся додому. З перших днів чергував на блокпостах, облаштованих біля села.

– Йдучи з дому, Женя завжди ставив машину в напрямку на дорогу, щоб, у випадку чого, я могла вивести синів і дочок в безпечніше місце. Він свого часу і навчив мене їздити на автомобілі, – пригадує жінка. – По правді, коли староста села принесла чоловікові повістку, то в мене був шок. У нас же – шестеро неповнолітніх дітей! І не забрала, до речі, той документ. Але ж як тільки староста пішла, додому нагледився Женя. Коли я сказала йому

Євген
Головчак
воював у
найгарячіших
точках – і під
Києвом, і на
Харківщині,
Херсонщині,
Донецчині.

Вони були такі щасливі...

про візит представниці влади й про мою реакцію на повістку, то почула від нього: «Я так не зможу – мушу йти на війну, бо коли росіяни придуть сюди, то будуть знущатися над тобою й дітьми. Ти маєш мене підтримати». І в мене не було іншого виходу – я, хоч з плачем, болем, прийняла вибір чоловіка. Він сів у машину, наздогнав старосту й забрав повістку.

Це було 26 лютого, але мобілізацію все відкладали, бо вже багато людей набрали (про це повідомляли в групі у вайбері). І тільки 7 березня Євгена Головчака викликали у Ківерцівський військкомат. Він зібрав необхідні речі й поїхав. Дружина його проводжала. Не обійшлося й без сліз.

«Не плач, – заспокоював її чоловік. – У мене ж є посвідчення, що я – багатодітний батько. Мене десь тут, у тилу, залишать. Але піти, відмітитися я мушу».

– А того ж дня, – розповідає вдова, – Женя зателефонував і сказав, що їде на Володимир. Я почала допитуватися, чи він показував своє посвідчення. Він запевнив, що – так. Але, як виявилось, із нашого села було троє багатодітних чоловіків, і ніхто з них не пред'явив у військкоматі документів, які засвід-

чували це. Євген був в артилерії. Він не признавався, де саме знаходиться. Це вже тоді, коли після його загибелі прислали мені речі, документи, то я дізналася, що він був у найгарячіших точках і під Києвом, і на Харківщині, Херсонщині, Донеччині...

Через три місяці, зрозумівши, що Євген – на передовій, а про те, що в нього є шестеро неповнолітніх дітей, він нікому так і не говорив, його дружина найняла адвоката й почала добиватися, аби чоловіка повернули хоча б на територію Волинської області.

– Але я програла, – каже пані Люба, – і перший суд, і другий – апеляційний. Бо, як мені пояснювали, на той час, як він був мобілізований, закон про відстрочку призову для багатодітних батьків ще не вступив у дію.

Жінка пригадала й таке. У травні Євген був десять днів удома – вона добилася, щоб його відпустили у зв'язку з тим, що найстаршому синові, Віталію, робили операцію на нозі. Дружина просила чоловіка, щоб не вертався в частину. Мовляв, тобі за це нічого не буде – в тебе ж шестеро неповнолітніх дітей. Але у відповідь чула одне: «Як я не поїду? Там – мої побратими!» Можна лише поміркувати, що, якби тоді Євген Головчак не зробив такий вибір, то зараз був би живий. Але, видно, «у Бога на кожного з нас – свій план...».

“

– Зазвичай, дуже любила ходити по ягоди, гриби, а то відмовилася від цього заняття. Все здавалося, що піду до лісу, а там не буде зв'язку, і Женя не додзвониться до мене.

«ПОБАЧИЛА, ЩО ДО МЕНЕ З НАШОГО ПОДВІР'Я ЙДЕ ЧОЛОВІК У ВІЙСЬКОВІЙ ФОРМІ, І ТОДІ МОЄ СЕРЦЕ... ВПАЛО»

– Сім місяців – з березня по жовтень 2022-го – я жила й не жила, – повертається думками Любов Головчак до тих днів, коли чоловік був на війні. – Зазвичай, дуже любила ходити по ягоди, гриби, а то відмовилася від цього заняття. Все здавалося, що піду до лісу, а там не буде зв'язку, і Женя не додзвониться до мене. Востаннє ми розмовляли 8 жовтня. Він подзвонив вранці. Я дуже плакала, бо дві доби не виходив на зв'язок, а тут нарешті почула його голос. Була буквально в істеричі, а чоловік каже: «Заспокойся, не плач, скоро буду вдома, я ж у тебе – везунчик». Ми домовилися з ним, що він зателефонує мені через два дні. В понеділок. 8 жовтня був дзвінок від заступника його командира: «Пані Люба, можете скинути мені повторно всі документи – закон набрав чинності, тож Євген післязавтра буде вдома». Я так і зробила...

А ось від чоловіка вже більше не було вісток. Він загинув в день їхньої останньої розмови, якраз тоді, коли жінка надіслала документи в частину й уже мала надію, що скоро зустрічатиме свого Женіка вдома. Зараз її мучить думка, що, може, все склалося б по-іншому, якби вона цього не зробила саме в той день. Ще довго не покине її такий спогад:

Євген Головчак віддав своє життя заради майбутнього трьох синів і трьох доньок.

Фото з архіву Любові ГОЛОВЧАК.

Наймолодшій доньці Світлані було лише 11 місяців, коли тато пішов на війну – тепер їй тяжко збагнути, чому він не з нею.

Фото з архіву Любові ГОЛОВЧАК.

На цьому знімку – подружжя і їхня наймолодша донька. Він став останнім...

нема. Мені самій треба йти далі заради синів і дочок, яким потрібно бачити не сльози мами, а її усмішку. Я купила будиночок у Тростянці. А ще придбала квартиру в Луцьку – на майбутнє для дітей. Катя, яка навчається в обласному ліцеї з посиленою військовою підготовкою, вже зараз користується цим житлом...

І, нарешті, – те, про що, за словами жінки, не можна промовчати, бо «все таємне колись стає явним»:

– Знаєте, за якийсь час після загибелі Євгена я зустрілася з осудом людей. Одні говорили, що я нажилася на смерті чоловіка. Інші обурювалися, як я так можу. Це вже з приводу того, що я хочу мати підтримку і пробую влаштувати нове особисте життя. В мене з'явився інший чоловік. Ми – не одружені, але живемо в цивільному шлюбі. Ось це дехто найбільш і засуджує: «Як вона так може – встати і йти далі?». Хочу сказати одне з цього приводу: «Хто пробував їсти цю «кашу», яку я їм, той не осудить мене» і не здивується, що я хочу мати опору, захист і для себе, й для своїх дітей.

...Любов Головчак в 34 роки стала вдовою. Хоч жінка не любить, як зауважила, слова «вдова», бо «всі, хто втратив на війні своїх чоловіків, назавжди – дружини Героїв, таке звання – навіки». А ще пані Люба говорила з боєм:

– Нас в інтернеті обговорюють. Пишуть, що ми – мільйонерки. Думаю, ніхто тих мільйонів не хотів би, тільки б їхні сини, чоловіки, брати були живі.

Впевнена, що всі, хто втратив на війні рідну людину, маючи хоч якісь гроші, частку їх віддають на потреби наших бійців. Я особисто знаю багато таких жінок (і не тільки поміж удів, а й дружин нинішніх захисників України), котрі не сидять, склавши руки, а тим більш – не п'ють, не курять (і таке можна почути!), а допомагають наближати Перемогу.

І пані Люба, долучаючись до благодійності, донатить, ніколи цього не афішуючи, бо «добрі діла – не для того творяться, аби хтось сказав, яка ти – молодець. Просто треба розуміти одне: якщо воїни там, на передовій, складуть зброю, то ми покладемо голови тут».

«ХТО ПРОБУВАВ ЇСТИ ЦЮ «КАШУ», ЯКУ Я ЇМ, ТОЙ НЕ ОСУДИТЬ МЕНЕ»

– Пішла, прихопивши телефон, на город, капусту вирізувати – за роботою, думала, буде легше – не панікуватиму. Але, коли в якийсь момент глянула на хату, то побачила, що до мене з нашого подвір'я йде чоловік у військовій формі, і тоді моє серце... впало. Бігла назустріч і все питала: «Він – живий?», «Він живий???» – «Ні, його поранення було несумісним із життям», – почула у відповідь.

Життя Євгена Головачка обірвалося біля села Петропавлівка Куп'янського району Харківської області. З того часу, як каже жінка, почався новий відлік її життя. Старші діти розуміють, що батька нема, а ось найменшенькій – Світлані, котрій було лише одинадцять місяців, коли тато пішов на війну, важко це пояснити. І в той же час, за словами пані Люби, саме ця дитина, напевно, послана їй Богом для того, щоб вона не здавалася:

– Якби не Світлана, яка завжди зі мною, то не знаю, як все пережила б.

Ось уже другий рік Любов Головчак й четверо менших дітей живуть у селі Тростянець на Ківерцівщині. Двоє старших залишилися з бабусею, матір'ю їхнього тата, в рідному Криничному. Стоєчно цього жінка сказала:

– Коли Євген ще був живий, то говорив мені: «Якщо зі мною щось станеться, то я хочу, аби ти купила собі хатину й спокійно там жила з дітьми». Я сердилася на нього, бо не допускала й думки про те, що «щось станеться». Але з часом, коли чоловіка справді не стало, зрозуміла, чому він так мені казав. Свекруха відмовилася від своєї частки грошової виплати по втраті сина на користь онуків. Я їй казала й кажу, що нам нема чого ділити, – вона назавжди залишиться для мене матір'ю мого чоловіка, бабусею наших із Євгеном дітей. Але в той же час розумію, що тепер, коли її сина нема, я для неї – ніхто. Дякую долі за такого чоловіка, яким був мій Женя. Я була за ним, як за кам'яною стіною, і ось тої «стіни» уже

«Так ніхто не кохав»

«Любов – це коли хтось може повернути людині саму себе» (Рей БРЕДБЕРІ (1920 – 2012), один із найвідоміших американських письменників-фантастів).

«Дайте йому (їй) випустити пару до останнього подиху...»

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Як спілкуватися з токсичними людьми

Ірен РОЗДОБУДЬКО,
письменниця,
ілюстраторка та
сценаристка

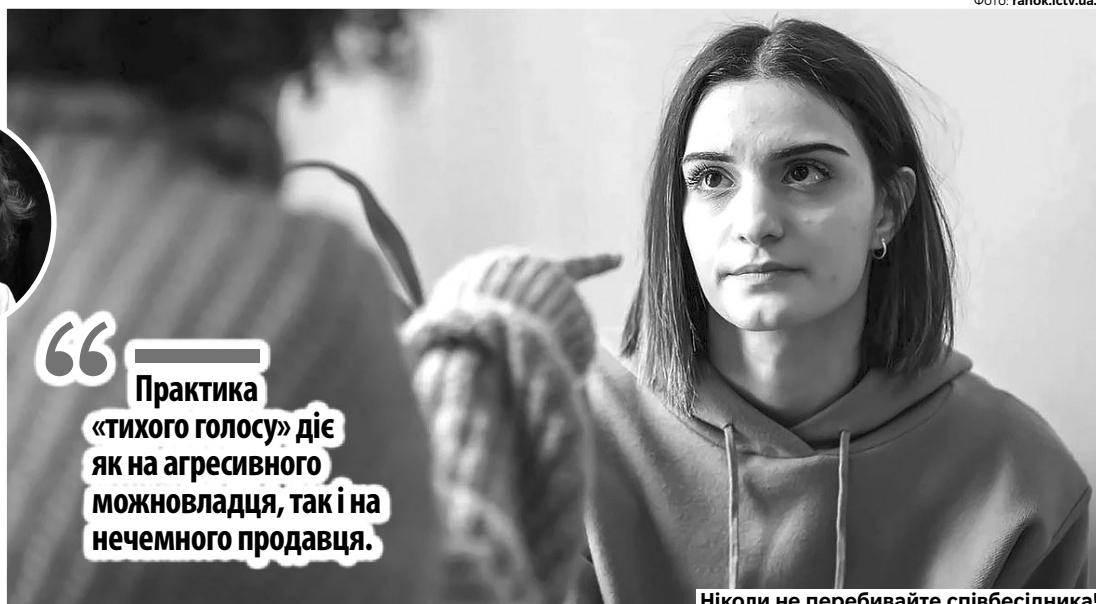
...**М**ожливо, це піде комусь на користь. Маю багато невикористаних знань – вирішила поділитися деякими «техніками спілкування» на основі як власного досвіду, так і багаторічних спілкувань із психологами.

Отже: як спілкуватися з токсичними людьми або з людьми, котрі вважають, що мають перевагу в спілкуванні з вами.

1. «Шукайте антоніми!»

Ніколи не переймайте тональність співбесідника! Відчувши, що вона – агресивна, зневажлива, зверхня або неповажна, підшукайте «антонімічну» альтернативу поведінці й тональності вашого візаві. Спробуйте вести розмову в кардинально відмінному ключі, особливо, якщо бесіда відбувається публічно.

“**Практика «тихого голосу» діє як на агресивного можновладця, так і на нечемного продавця.**”

Ніколи не перебивайте співбесідника!

2. «Погляд мухи»

Спробуйте змінити ракурс погляду на співбесідника, застосувавши «погляд мухи, що сидить на стелі». Це дасть можливість спостереження за деталями і нюансами у розмові. Адже тільки інший ракурс (погляд «зверху-збоку-знизу») покаже... «пляму від кетчупу на краватці» чи «лупинку на комірці» – тобто розуміння слабого місця співбесідника.

3. «Випустити пару»

Ніколи не перебивайте співбесідника! Дайте йому

випустити пару до останнього подиху. Зазвичай, ця «пара» швидко закінчується, коли ви вислуховуєте спокійно, уважно, доброзичливо і – до кінця. Вступайте зі своїми аргументами лише тоді, коли ваш візаві виснажиться.

4. «Перепрошую, будь ласка, уточніть...»

Чемно попросіть уточнити словесний пасаж співбесідника. Це дасть можливість і час зосередитися на відповіді. Зазвичай імпульсивна токсична людина не

повторить сказаного або змінить у повторі деякі нюанси. Якщо ваш співбесідник в словесному пориві не закінчує фразу, чемно попросіть його закінчити думку.

Це піде на користь як вашій відповіді, так і вашому іміджу.

5. «Тихіше говориш – далі поїдеш»

Практика «тихого голосу» діє як на агресивного можновладця, так і на нечемного продавця. Відповідаючи чи опонуючи, говоріть на тон нижче, нахилившись трохи

вперед, ніби промовляєте «інтимну» і дуже важливу річ, залучаючи співбесідника до атмосфери «крайньої довіри». В результаті ваш візаві змушений буде дослухатися до вас і... віддзеркалить ваш спокій і впевненість на вашу користь.

6. «Сотвори собі кумира!»

Уяви, як би на твоєму місці вів спілкування «твій герой» і приміряй його маску на себе. Гідність і розважливості Черчилля з сигарою в руках, іронічний спокій Шерон Стоун на допиті з «Основного інстинкту», лукава простодушність Енея-парубка-моторного, філософська мудрість тибетського ченця... ет сетера (тощо. – Ред.).

Результат: відчуєш себе героєм, не скотившись у власні імпульсивні амбіції.

7. Не жестикулюйте!

«Мова жестів» – підступна річ. Будь які рухи руками або пози – миттєво «зчитуються» і видають ваш стан. До того ж – дратують і відволікають від сказаного.

П.С.

Таких «секретиків» – набагато більше!

А головний із них – завжди зберігати залізний спокій і доброзичливість. Це – працює. І вибиває з колії як розумника, так і самодура.

ППС. Звісно, є випадки, коли треба «стріляти на голос». Але цей допис – не про них.

Гарного всім дня!

«А от Аліна до борщу завжди сальце дає...»

● СІМЕЙНІ ДРАМИ

– Він дітей забрав, а ти спокійна, як ніколи! – схвилювано вигукнула Зоя Володимирівна.
– Славко – їхній батько і має на це право, – знизавши плечима, відповіла Катя. – Ти чого?

Любов ПЛІТКАРКА, plitkarka.com.ua

– **С**амі ще й за ним побігли, тільки він покликав! – з нотками звинувачення сказала Зоя Володимирівна.

– І це зрозуміло, – усміхнулася Катя. – Мама ж у нас завжди була поганою, а тато – добрим! Нічого дивовижного!

– Катю, якщо ти дуже переживаєш від горя після розлучення, то ти мені скажи, я фахівця викличу! – вигукнула Зоя Володимирівна. – Мені здається, що ти не розумієш, чим це погано!

– Що саме? – запитала Катя. – Те, що я переживаю, чи те, що діти у Славка?

– Якщо ти жартуєш, то це – недоречно! А якщо смієшся, то я навіть

не знаю, – Зоя Володимирівна обурено махнула руками. – У неї дітей забрали, а вона тут сидить спокійно і не хвилюється!

– А хто сказав, що я не хвилююсь? – запитала Катя.

– Дуже хвилююся! Але це не привід нервувати!

Зоя Володимирівна важко зітхнула:

– Катю, він у суд піде! Так мені й сказав, що хоче робити місце проживання хлопців із собою! А ще сказав, що тепер ти йому платитимеш аліменти!

– Як же його Аліна налаштувала! – здивувалася Катя. – Я так за п'ятнадцять років не змогла!

– Яка Аліна? – не зрозуміла Зоя Володимирівна.

– Матусю, то ти все на світі знаєш,

Недарма ж кажуть: у коханки – і борщ смачніший!

а про нову пасію мого колишнього нічого дізнатися не спромоглася!

– Як, нову? – здивувалася жінка. – Ви ж три місяці як розлучилися! Коли тільки встиг?

– За пів року до розлучення, – сказала Катя. – Вона і була причиною!

– Ти ж казала – характерами не зійшлися.

– А ще поглядами на позашлюбні зв'язки! – Катя пильно подивилася на матір. – Справді, тоді мені про це було легко говорити?

– Зараз стало легше? – насупилася Зоя Володимирівна.

– А зараз зрозуміло, що Славко з нею такого отримає ще, що ого-го! – впевнено заявила Катя. – Я цю Аліну наскрізь бачу!

– Та хоч у всіх проєкціях її розглядай, ти що, не розумієш, якщо суд залишить дітей із ним?... – Зоя Володимирівна була на емоціях.

– Я думаю, що справа навіть до суду не дійде, – спокійно сказала Катя. – Аліна надто багато на себе взяла, а ще не навчилася розуміти, що чоловіки не завжди кажуть правду! – Катя посміхнулася. – Ось зараз, саме зараз, коли діти зі Славком, мені навіть її трохи шкода!

...Передчуття того, що шлюб скоро зруйнується, набагато гірше, коли вже все руйнується з оглушливим гуркотом. Катя наближення кінця відчула приблизно за рік до розлучення. Вона не знала, звідки прийде те, що покладе край сімейному життю. І навіть уявити не могла, що і як буде.

Але щодо чоловіка дистанція все збільшувалася, а розмови зводилися до вирішення побутових проблем.

Найгіршим варіантом Каті уявлялося тихе розлучення, тому що вони стали чужими. Таке буває. Жили та й жили, а потім зрозуміли, що більше так не хочуть. Не тягне один до одного.

Тихе розлучення, мирні угоди з усіх спірних питань, а далі кожен піде своєю дорогою. Але простим розлучення не вийшло...

Продовження історії – на с. 13

Не кричіть, а краще самі приєднайтеся до «битви подушок»!

● БАТЬКИ І ДІТИ

І пам'ятайте, що для малюка похвала від мами чи тата – як золота медаль

11 РЕЧЕЙ, ЯКІ НЕ МОЖНА ЗАБОРОНЯТИ ДИТИНІ:

1. Їсти самостійно.

Так, зрозуміло – швидше й зручніше нагодувати дитину самому. Але, якщо постійно це робити, ми позбавляємо її можливості навчитися самостійності й повірити у власні сили.

В Україні часто кажуть: «Дай спробувати – інакше ніколи не навчиться!». Нехай дитина пробує, навіть якщо половина супу опиниться на футболці. Це ще й чудове тренування дрібної моторики!

2. Допомогати мамі (і татові теж!).

Батьки часто поспішають і воліють зробити все самі. А потім дивуються: «Він нічого не хоче робити!».

Діти люблять відчувати себе потрібними. Дозвольте їм витерти стіл або насипати борошно в миску (навіть якщо частина розсиплеться). Хваліть їх! Для малюка похвала від мами чи тата – як золота медаль.

3. Робити помилки.

У багатьох родинах досі звучить: «Обережно! Ти робиш неправильно!» Але саме помилки – найкращі вчителі.

Нехай дитина сама спробує і побачить, що працює, а що – ні. Розвиток – це не досконалість, а процес проб і помилок.

4. Малювати і бруднитися.

Страх перед забрудненою підлогою чи стіною часто змушує батьків забирати у дитини олівці. Але ж достатньо створити простір для творчості – старе простирадло, фарби, що легко змиваються, – і дитина зможе висловити свої емоції.

Творчість – це мова, якою дитина розповідає про свої почуття.

5. «Дуркувати», шуміти та бігати.

Ми любимо тишу, але вдома має бути місце й для сміху, стрибків і «битви подушками».

Замість того, щоб вгамовувати – приєднайтеся! Через кілька років саме ці шалені вечори залишаться у пам'яті на все життя.

Щоб ваше життя було щасливішим, ніж її...

● **ВІЧНІ ІСТИНИ** Коли мама просить вас не палити і не вживати алкоголь, вона лише хоче, щоб ви прожили довше за неї...

Ігумен Саватій (СОБКО), священнослужитель ПЦУ

Коли мама просить вас не зустрічатися з кимось – це тому, що вона знає, що

Через кілька років саме ці шалені вечори залишаться у пам'яті на все життя.

6. Лазити по дитячому майданчику.

Замість того, щоб постійно казати «Обережно!», покажи, як робити це безпечно. Ми часто боїмося травм, але рух – важливіший!

Краще подряпане коліно, ніж години перед планшетом.

7. Гратися з водою.

Замість хвилюватися через ка-

Краще подряпане коліно, ніж години перед планшетом.

ложі чи мокрі рукави, підготуйте відро, ганчірку і «зону для бризкання». Для дітей вода – це справжнє диво.

А в теплий день можна влаштувати маленьку «водну битву» на балконі – літо створене саме для таких моментів!

8. Торкатися крихких речей.

Замість забороняти – навчи обережності. Скажи: «Це дуже тендітне, тримай обережно».

Якщо дитина не спробує – вона

не навчиться. Бабусин фарфоровий сервіз – це не лише реліквія, а й урок поваги.

9. Не доїдати обід.

Бабусі часто кажуть: «З'їж усе, інакше зіпсується!». Але діти зазвичай знають, скільки їм потрібно.

Не змушуй – довіряй. Організм дитини – мудрий. Краще легкий голод через годину, ніж переїдання зараз.

10. Розповідати «казки».

Дитячі фантазії – це не брехня, а тренування уяви. На жаль, у школах більше цінують факти, ніж творчість.

Але ж саме з уяви народжуються винахідники, митці та мрійники. Дай дитині простір вигадувати!

11. Висловлювати свою думку.

У нашій культурі дитина досі часто має «слухати й не сперечатися». Але ж вона – така ж людина, тільки менша.

Говори з нею, як із партнером. Слухай уважно. Дай їй голос – і ти виховаєш упевнену в собі й чуйно налаштовану особистість.

[Facebook.com/barvinokua](https://www.facebook.com/barvinokua).

Мама – це сонце на землі.

«Хто кричить, той нічого не навчить!»

Від фрази «Ти куди пішов, дебіл?» я закам'яніла

● СІМЕЙНА ШПАРГАЛКА

Пояснюйте дітям, як треба поводитися, але насамперед запам'ятайте, що виховання дитини – це не дресура

Галина ЯРЕМА, wz.lviv.ua

Вже кілька днів ходжу під враженням – з голови не виходить фраза, яку почула на вулиці. Йшла бабуса з онуком повз ряд магазинів. Хлопчик, мабуть, такий жвавий, бо не просто йшов, а підстрибував, копав якийсь папірець, наче футбольний м'яч... Бабуса мовчки йшла поруч. Аж раптом хлопчик забіг в один із магазинів. І тут бабуса вигукнула фразу: «Ти куди пішов, дебіл?». Я не просто зупинилася від почутого, а закам'яніла.

Хлопчик не вийшов з магазину. Ніби не чув. А може, вже звик до такого звертання... За ним усередину попленталася і бабуса.

Я також – бабуса. Навіть у страшному сні мені не наснилося б ось таке звертання до дитини. Так, діти часто пустують, роблять не завжди гарні вчинки. Але з ними потрібно про це говорити. Дітей треба хвалити, дякувати за допомогу, пояснювати, як треба поводитися на вулиці, у школі, в гостях.

І, звісно, вітатися. Тією ж монетою вони вам згодом відплатять.

Дитині дуже важливо знати, що її сприймають і люблять без жодних умов. Бо, як відомо, похвалиш дитину – вона зміцниться у добрі, але, коли покараєш, – зло не завжди відступить. Хто не знає закономірності: що більше дитину лають, то гіршою вона стає. Чому ж так відбувається? А тому, що виховання дитини – це не дресура.

Навіть, якщо той хлопчик, який ішов із бабусею, не був слухняним, у жодному разі вона не повинна називати дитину «дебілом». Бо з часом він зрозуміє, що це страшне слово – звичайне, як «добрий день». Ним можна послугувати у розмові з друзями, батьками і, звісно, бабусею, від якої почув його на свою адресу.

«Дитячко – що тісто: як замісив, так і вирости»
(Народна мудрість).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Поцілунок» Густава Клімта: золоті закохані та красиві легенди

● ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ШЕДЕВРУ

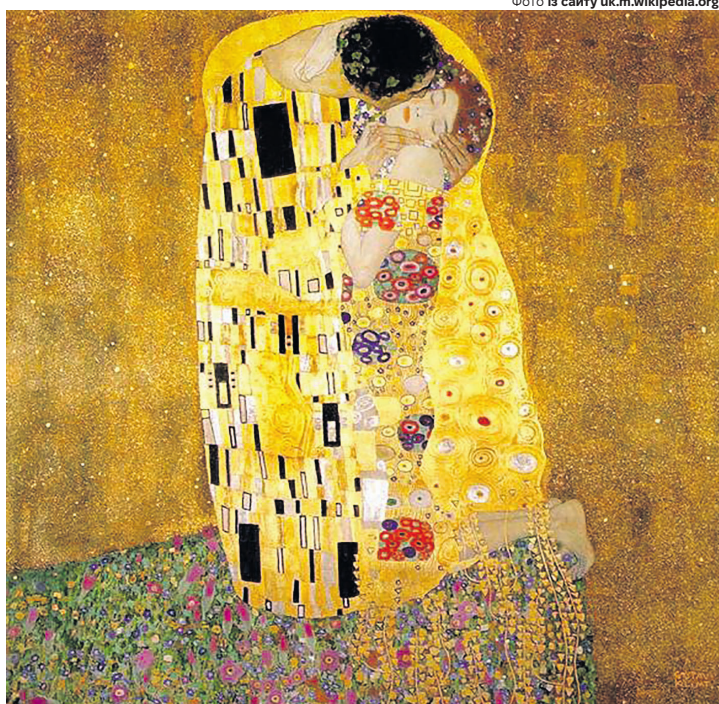
Відома картина австрійського художника-модерніста Густава Клімта була написана у період з 1907 по 1908 рік, який вважається найважливішим у його кар'єрі майстра

Марина ЛУГОВА

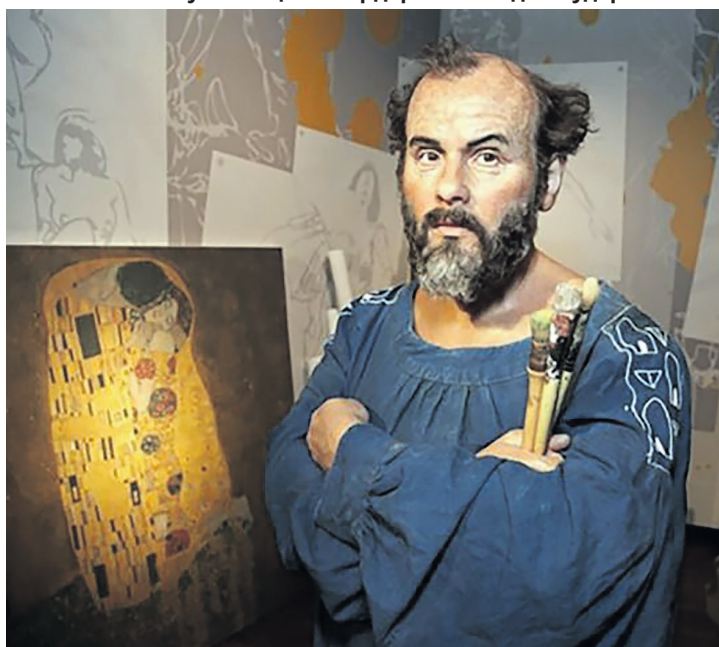
Якийсь граф замовив у Густава портрет двох людей, де він і його кохана дівчина цілуються. Граф дав художнику медальйон, звідки той повинен був перемалювати даму. Готова робота сподобалася замовнику, але йому не давало спокою те, що губи закоханих так і не стикаються. На це Густав сказав, що, в першу чергу, хотів передати настрій, атмосферу і бажання людей зануритися в поцілунок. З цим граф і пішов.

Через якийсь час Густав зізнався, що поки він писав цю картину, він нібито закохався в дівчину з медальйона і не зміг намалювати, що вона цілується з іншим. Правда це чи ні – ніхто не знає, але картина саме в такому вигляді збереглася до наших днів.

На думку дослідників-мистецтвознавців, якщо придивитися до дівчини, то можна звернути увагу, що хоч вона і стоїть перед чоловіком на колінах, вираз її обличчя і положення рук все одно говорять про якусь непокору. Видно, що дівчина намагається відштовхнути його або відвернутися. Одна її рука охоплює шию чоло-

Зараз цей «Поцілунок» знаходиться в нью-йоркській галереї «Neue Galerie» у колекції мільярдера Рональда Лаудера.

Густав Клімт був великим підкорювачем жіночих сердець.

віка, можливо, тримаючись, щоб не впасти з обриву, інша – намагається прибрати чоловічу руку. Її закриті очі мо-

жуть говорити як про насолоду, так і про заперечення того, що з нею відбувається.

Точно невідомо, хто був моделями для майстра. Є версія, що чоловік – і є сам Густав, проте особливої схожості з ним немає. У ролі дівчини дослідники припускають зображення єдиної любові художника по життю – Емілії Фльогге. Протягом багатьох років його головною музою була саме Емілія Фльогге. Вона була власницею салону мод «Сестри Фльогге». Їхні дизайнерські моделі називалися «реформаторськими сукнями» і несли дух свободи, демонструючи нове уявлення про красу в одязі. Клімт зробив свій внесок у

Але, будучи інтелігентним бізнесменом, для того, щоб уникнути розголосу, він вирішив піти на хитрість. Фердинанд попросив у Клімта, щоб той написав за короткий період 100 портретів його дружини, знаючи, що в процесі написання вони швидко набриднуть одне одному. Для того, щоб художник не передумав у процесі, Фердинанд заплатив йому наперед зразу за нинішніми мірками чималу суму, і у разі порушення договору штрафні санкції передбачалися в рази більшими. І його підступний план здійснився – через якийсь час стосунки Клімта і Аделі плавно згасли...

Зараз відоме полотно

“

Кажуть, що Густав Клімт, коли писав цю картину, він нібито закохався в дівчину з медальйона і не зміг намалювати, що вона цілується з іншим.

просування бізнесу Емілії: він наполегливо рекомендував своїм клієнтам салон подружки. Багато жінок із портретів художника одягалися у сестер Фльогге і навіть позували Клімту в сукнях Емілії. У наші часи картина зберігається в музеї Відня.

Журнал «Фокус» у своєму артрозслідуванні розповів, що у символах на полотні відображені їхні непрості стосунки і той факт, що майстер так і не одружився зі своєю музою, але допоміг їй вибудувати успішний модний бізнес.

Ще один варіант, більш реальний, що на картині зображена Аделі Блох-Бауер. Вона й назву має ще одну – «Золота Адель» або «Австрійська Мона Ліза». Відомо, що Густав Клімт був великим підкорювачем жіночих сердець. Перед його талантом і вродою не змогла встояти і дружина австрійського цукрового магната Аделі Блох-Бауер. Між ними зав'язався роман. Згодом чоловік Аделі – Фердинанд дізнався, що його дружина зраджує з художником.

знаходиться в нью-йоркській галереї «Neue Galerie» у колекції мільярдера Рональда Лаудера.

До речі, молодий український співак, фронтмен групи «Васяня» Василь Ковалів написав пісню «Love story», надихнувшись якраз романтичною історією створення легендарної картини «Портрет Аделі Блох-Бауер» австрійського живописця Густава Клімта.

«Наше життя наповнене емоціями та відчуттями. Одне з них, то – любов, що, як наркотик, не знає відмов і заборон. Чи можна полюбити всього лише за ніч? Вони – з різних світів, але доля зводить їх разом, де їм судилося зустрітися і закохатися одне в одного. Щастя, радість, ейфорія або сум, розчарування тісно пов'язані перипетіями в людських «Love Story. Історія «Австрійської Мона Лізи» цьому доказ, що кохання може бути вічним, і водночас дуже крихким», – розповідає соліст гурту «Васяня».

Джерело: yantar.ua, artslooker.com

«Вона стала для нього більше доглядальницею, ніж дружиною...»

● КУДИ ЗНИКАЮТЬ ПОЧУТТЯ?

Зіркове голлівудське подружжя – актори Майкл Дуглас та Кетрін Зета-Джонс (на фото) розлучаються після майже 25-ти років шлюбу

Лія ЛІС

Як стверджує інсайдер виданню The Hollywood gossip, причиною розірвання шлюбу став вік Дугласа – у вересні йому виповниться 81.

«Він виглядає «крихким» більше, ніж будь-ко-

ли, він вже не такий рухливий, як раніше, і це є проблемою для Кетрін. Вона стала для нього більше доглядальницею, ніж дружиною, тому вона розчарована», – йдеться у повідомленні.

Вказано, «через те, що 55-річна Зета-Джонс піклується про Дугласа, її кар'єра відійшла на другий план». «Кетрін хоче подорожувати світом і грати в гольф, зніматися в кіно і працювати з цікавими людьми, а Майкл вже

Фото із сайту bbc.com.

А ще недавно мільйони людей заздрили їхній любові...

не може встигати за нею...», – додало джерело, наголосивши, що подружжя вже почали ділити своє майно.

Зазначимо, Кетрін і Майкл разом від 1999 року. Вони познайомилися на піку популярності. Їхній роман почав стрімко набирати оберти і вже 2000 року вони одружилися. У той же рік у них народився син Ділан Майкл, а за три роки – донька Керіс Зета. Цікаво, що у разі підтвердження інсайдерської інформації офіційними джерелами, Дуглас має заплатити Зеті-Джонс три мільйони доларів за кожен рік їхнього подружнього життя, а якщо актор зрадив дружину – 5 мільйонів доларів. Про це йшлося у їхньому шлюбному контракті.

Чи можна в церкві ставити свічку «на смерть» ворогу?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

У церковному житті свічка – це символ молитви, світла віри, жертви й покаяння. Її ставлять із благоговінням за живих і померлих, із проханням до Бога про милість, зцілення, мир. Але практика ставити свічку «на смерть ворогу» не є християнською. Це не молитва, а заклик до смерті, що суперечить духу Євангелія

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Першозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

Церква – це не місце помсти, а місце зцілення. Свічка – не зброя, а символ Божого світла.

гнівом і навіть ненавистю. Часто можна почути: «Я хочу поставити свічку на смерть ворогу» або «Нехай Бог його знищить». Але чи можна в храмі – перед обличчям Бога – просити смерті для ворога?

Відповідь Церкви однозначна: **ні, не можна.**

Свічка в храмі – це інструмент помсти. Це символ молитви, світла віри, жертви й покаяння. Коли ставимо свічку, ми звертаємося до Бога з проханням: за здоров'я, за упокій, за милість, за навернення. Але коли людина каже: «Ставлю свічку на смерть», – вона не молиться, а **бажає зла**, і це вже не молитва, а – **духовна отрута**.

У Святому Письмі Христос говорить прямо: «А я кажу вам: любіть ворогів ва-

ших, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто вас ненавидить, і моліться за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5:44). Навіть коли ворог чинить страшне зло, християнин покликаний не бажати йому смерті, а просити Бога про правду, справедливість і покаяння грішника.

Це не означає, що ми повинні погоджуватись із злом або бути безпомічними. Ні! Ми маємо право і обов'язок захищатися, молитися за перемогу добра. Але ми не маємо права брати на себе **Божий суд**, бажаючи смерті конкретній людині, навіть якщо вона – вбивця.

Апостол Павло навчає: «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені

помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Рим. 12:19). Ставлячи свічку «на смерть», людина бере на себе роль судді, яку має тільки Бог.

Молитва про смерть ворога – це, по суті, **заклик до**

“ Коли людина каже: «Ставлю свічку на смерть», – вона не молиться, а бажає зла, і це вже не молитва, а – **духовна отрута.**

знищення, а не до спасіння.

Інша річ – молитва за **зупинення зла**, за **розкаяння**, за **Божу справедливість**. У псалмах часто читаємо прохання Давида: «Удар ворогів моїх, Господи, злами їхні заміри!» – але він не просить смерті конкретній людині, а звертається до Бога як до

Справедливого Судді. Це молитва покірного, а не самосуду.

А що ж робити з природним бажанням, щоб путін помер і не чинив більше зла?

Це бажання зрозуміле. Але в духовному житті ми повинні боротися не просто за мир, а за **чистоту серця**. Християнин має молитися так:

«Господи, Ти бачиш зло, яке чиниться. Зупини зло. Спаси Україну. Просвіти тих, хто у темряві. Якщо можеш – наведи. Якщо не наведуться – зупини їх Твоєю рукою. Але хай буде не моя воля, а Твоя!»

І тоді наша молитва стане сильною. Не прокляттям, а **молитвою правди і довіри до Бога**, який усе бачить і все приведе до світла.

Щодо прокляття, важливо розуміти, що в православної традиції Бог – милосердний і всепрощаючий. Головна мета прокляття не є покарання, але навіть у випадках гріхів та порушень Божого закону важливим є звернення до Бога і покаяння.

Пам'ятаймо: церква – це не місце помсти, а місце зцілення. Свічка – не зброя, а символ Божого світла.

«Це Дженні врятувала мені життя»

● НЕВІДОМИЙ ФАКТ

Мало хто знає, але на «Титаніку» був ще один пасажир. І вона, можливо, першою відчула небезпеку...

Den Volodymyrovych

Її звали Дженні. Вона була не просто кішкою – вона була офіційною мишоловкою на борту «Титаніка». Її взяли на службу ще під час випробувальних рейсів, і саме там вона народила кошенят.

За Дженні доглядав працівник судна – Джим Малхолланд. Він зробив їй тепле гніздечко біля камбуза й щодня носив щось

смачненьке. Між ними встановився свій, тихий зв'язок – простий, але щирий.

І от за кілька днів до першого рейсу сталося щось дивне...

Дженні раптом почала поводитися тривожно. А

“ «Вона щось знає», – подумав він. І послухав її.

потім – без жодного шуму, без паніки – стала по одному виносити своїх кошенят з корабля. За шию. Обережно. На берег. І... не повернулася.

Джим спостерігав. І відчув холодок усередині.

«Вона щось знає», – подумав він. І послухав її.

Того ж дня зібрав речі й покинув лайнер.

І більше не повернувся.

Коли «Титанік» пішов на дно – він був живий. Завдяки кішці.

Через багато років він

поділився історією. І сказав лише одне:

«Це Дженні врятувала мені життя».

Бо не всі герої носять форму. Деякі мають хвіст, м'яке хутро і серце, яке просто знає.

Між Джимом Малхолландом і Дженні встановився щирий зв'язок.

«Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе». (Послання апостола Павла до ефесян, 5:25).

Фото: nv.ua.

«Не телефонуйте мені з плітками: поки не побачу тіло, я в це вірити не збираюся...»

«Не було жодної години, щоб я не думала про свого чоловіка...»

• ДО СЛІЗ

Три вражаючі історії від жінок, кохані яких пропали безвісти на війні. Це має прочитати кожен, аби хоча б частково зрозуміти їхній біль

Перевірити російські канали, оновити кабінет на сайті Координаційного штабу, впасти у відчай і знову схопитися за надію – така щоденна реальність родин, які чекають на зниклих безвісти військових. У багатьох випадках статус «зниклий безвісти» означає, що тіло не вдалося повернути з поля бою. Та дехто зі «зниклих» потім повертається з полону – тому кожна родина вірить, що її близький буде серед них. Стан, коли людина застрягає між скорботою і надією, має назву «невизначена втрата».

Олена БАРСУКОВА, life.pravda.com.ua

«НАЙБІЛЬШИЙ СТРАХ – ЩО КОХАНИЙ МОЖЕ НЕ ПОВЕРНУТИСЯ НІ ЖИВИМ, НІ МЕРТВИМ»

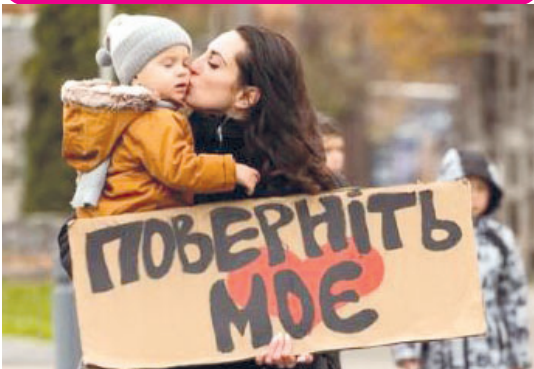

Фото: life.pravda.com.ua.

«Жити й боротися мені допомагають діти. У мене двоє хлопчиків – 11 років і 2», – каже Ірина.

– Мій чоловік Олександр служить у 14-й бригаді НГУ «Червона калина» з серпня 2022 року, а загалом боронить нашу землю ще з 2018-го, – каже Ірина Богусевич, дружина бійця 14-ї бригади НГУ Мустана. – Сашко зник 11 серпня 2024 року на Покровському напрямку. Зранку ми ще листувалися. Він писав, що втомився, любить нас, сумує. Обіцяв

написати пізніше. І з того дня – жодного слова.

Увечері 11 серпня я почала шукати його через дружин тих, із ким він служив. Уже тоді почала надходити тривожна інформація, що з Сашком щось сталося. 15 серпня в російських Telegram-каналах з'явилося відео, як окупанти зачищають посадку. Мій Сашко був кулеметником, працював на «Браунінгу». Цей кулемет із номером видно на одному з відео. А в кінці ролика – тіла хлопців. Родичі змогли опізнати декого з них, але Сашка я не бачила. За номером кулемета дізналася, що це саме ті позиції, де він був.

З того моменту – тиша. Територія повністю захоплена. Репатріаційні заходи проводили в сусідніх селах, але з села, де зник мій чоловік, – поки жодного тіла. Офіційної інформації про полон немає, у Telegram-каналах – теж. Від нашої бригади взагалі дуже мало підтверджених полонених.

Були плітки, що Сашка і ще одного хлопця взяли в полон. У перший місяць говорили, що він поранений у полоні, але також – що загинув. З тих позицій ніхто не повернувся, отже, це лише здогадки...

Жити й боротися мені допомагають діти. У мене двоє хлопчиків – 11 років і 2. Загалом я по життю – сильна. Звісно, бувають дні, особливо – вечори, коли дуже тяжко. Але я щодня пишу Сашкові – розповідаю про свій день, про дітей, надсилаю відео. Сподіваюся, що колись він прочитає ці тисячі повідомлень.

Глобальних рішень без Саші я не ухвалюю. Ми планували будівництво, я сама цього не робитиму. Будинок, про який ми мріяли, чекає його повернення. Зараз думаю над проектом чаярні. Кав'ярень – багато, а Сашко завжди мріяв про чаярню. Можливо, напишу грант і вдасться відкрити...

Безвісти зниклих дуже багато – потрібно постійно про це говорити. Мій найбільший страх – що коханий може не повернутися додому ні живим, ні мертвим. І найбільший страх родин зниклих безвісти – все життя бути в цьому статусі.

Зараз я спілкуюся виключно з людьми, які опинилися у схожій біді. Мене підтримують їхні слова: «Ти – молодець, ти правильно все робиш». А от жалісливі погляди дратують. Від них я почуваюся безпорадною.

«ПРОСТО ПІДІЙДІТЬ І СКАЖІТЬ: «Я ПОРУЧ»»

– Ми з коханим почали зустрічатися 17 років тому. У мене вже був син, і Сашко став для нього найкращим батьком. Відтоді ми були майже нерозлучні, разом працювали,

але щовечора мали що розповісти одне одному. Якось я сказала коханому, що у нас така любов, про яку колись напишуть роман... – згадує Валентина – дружина бійця 46-ї бригади Олександра. – Сашко завжди казав: «Ти маєш розуміти, що настане час – і я піду захищати тебе, сина, маму». У 2023 році він отримав повістку, а згодом потрапив у 46-ту бригаду. На Новий рік, з 31 грудня на 1 січня 2024-го, він зателефонував мені по дорозі на Донецьчину. Ми встигли привітати одне одного. Він ще тоді сказав: «Знаєш, усі казали, що ти – везуча. А я – завжди везучий, коли біля тебе». Я і плакала, і раділа.

Вже на третій день на бойових позиціях Сашко побачив смерть – витягував побратимів на собі з-під обстрілів. Після одного з виходів їх отруїли газом, але він встиг зорієнтуватися, вивів людей. Коли отямився у шпиталі, сказав мені: «Давай одружимося. Якщо щось станеться – я хочу, щоб ти була дружиною офіційно». Ми розписалися 7 лютого. А через тиждень він знову поїхав на фронт.

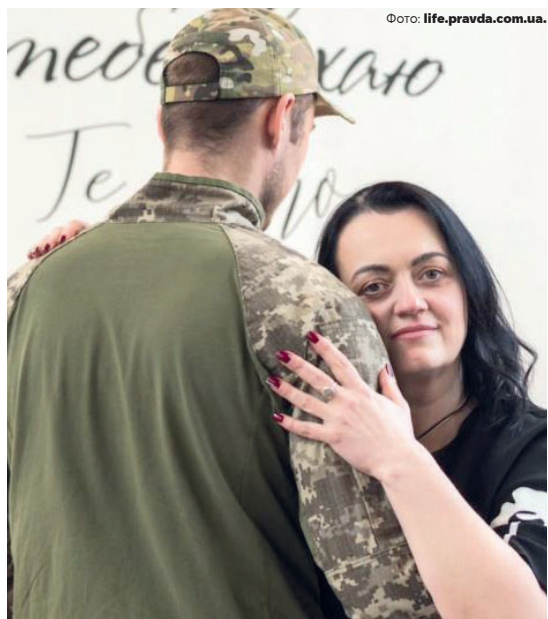

Фото: life.pravda.com.ua.

Чоловік Валентини Олександр зник безвісти 18 лютого 2024 року.

14 лютого ми попрощалися, 17-го ввечері я з ним говорила, а вночі – він зник. Жодного пояснення, жодного побратима поруч, щоб розповісти, що сталося. Я збрала стоси документів, сама почала шукати. Мені снівся сон – ніби бабуся мене будить і каже: «Він живий». Відтоді я в це вірю і не дозволяю нікому переконувати мене в іншому. Якщо не бачили тіла – не телефонуйте мені з плітками. Поки не побачу тіло, я в це вірити не збираюся – для мене він живий.

Спочатку мені снилися дуже чіткі сни з коханим. Я просила: «Саш, підкажи, що робити». І ніби він мене вів – куди йти, як діяти. Це дуже допомагало. Ми з родинами об'єдналися і зараз маємо групу родичів зниклих безвісти 46-ї бригади.

Я працюю на «Укрпошті», а вечорами шию для нашого спільного бізнесу. Ми з Сашком ще з 2014 року допомагали військовим – робили муфти для рук. Мій світ перевернувся з ніг на голову, але я повернулася до справи, яку ми мріяли розвивати разом із Сашком – шиття, розпис, своя майстерня. Наша спільна справа мене тримає. Коли Саша повернеться, я хочу, щоб він пишався мною, побачив, що я не опустила руки.

Коли сину виповнилося 20, він хотів іти воювати добровольцем, шукати тата. Я насилу відмовила. Батьки Саші зараз живуть з нами. Я вдячна, що його мама поруч і підтримує мене. Ми усі разом шукаємо його, ходимо на акції.

Найболючіше в суспільстві – це байдужість. Його друзі, з якими ще вчора хліб ділили, жодного разу не подзвонили. Ніхто з сусідів не запитав: «Може тобі хоча б допомогти по господарству?». Потім кажуть: «Я не знав, як із тобою говорити». А ти спробував?

“ Не запитуйте родичів зниклих безвісти: «Як ти?», «Чи щось чути?», «Є новини?». Ми – ніяк. Ми чуємо лише: «Чекайте».

Якщо знаєте родину, в якій зник військовий, просто підійдіть і скажіть: «Я поруч». Суспільство ніби поділилося навпіл: ті, в кого рідні зникли, загинули чи воюють, і ті, хто живе, ніби нічого не сталося. Я вже не маю сил щось їм пояснювати. Можливо, коли вони самі опиняться на нашому місці – тоді зрозуміють.

«ПРАЦІВНИЦЯ ТЦК СКАЗАЛА: «МОЖЛИВО, ВІН У ПОЛОНІ. АЛЕ ЯКЩО НІ – ДАЙ БОГ, ВИ ЩЕ РАЗ ВІДЙЕТЕ ЗАМІЖ»

– Мій чоловік Олег приєднався до ЗСУ в липні 2022 року, а за рік зник на Донецьчині поблизу селища Богданівка. 14 липня 2023 року я востаннє з ним говорила, а за чотири дні він зник разом із побратимами під час виконання бойового завдання, – каже наречена бійця 115-ї ОМБр Великого Тетяна Танцюра. – Донині ми не маємо ні збігів ДНК, ні підтвердження, що хтось із них перебуває в полоні. Уже рік і 10 місяців я живу зі статусом нареченої зниклого безвісти.

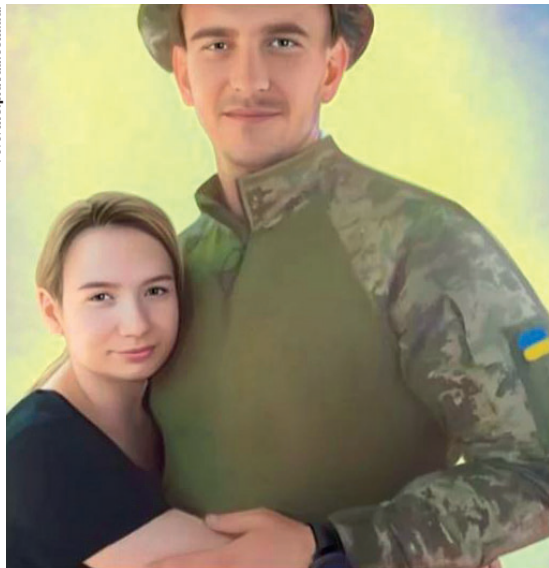
Ми з Олегом познайомилися в грудні 2021 року, за два місяці до великої війни. Разом були пів року. Потім – рік на відстані. Лише раз у нього була відпустка. Під час неї, 9 лютого 2023 року, він опсвідчився мені. Відтоді я не бачила його жодного разу.

Я нікому не побажаю того, що проходимо ми. Але, якщо ваша рідна людина зникла безвісти, – шукайте об'єднання родин саме тієї бригади. Коли ви не самі, легше боротися.

Я в якийсь момент самоізолювалася, і це було дуже важко. Зараз, коли накриває, телефоную до дружини побратима мого чоловіка, з яким вони зникли. Вона слухає і все розуміє без пояснень.

Моя нервова система – як натягнута нитка. Зараз менше істерик, але, коли згадую чоловіка чи чекаю на новини про обмін, – усе повертається. Кожного разу сподіваюся на диво. Спершу з'являються фото – я відкриваю, збільшую, не знаходжу. Потім чекаю списки – його немає.

Після кожного обміну більшість родин, які чекають «зниклих безвісти», розбиті. Ти не бачиш кінця, не хочеш жити. Але наступного дня прокидаєшся і знову щось робиш. Бо, можливо, буде ще один обмін.

Олег (Великий) – коханий Тетяни – зник 18 липня 2023 року на Донецьчині.

Не було жодної години, щоб я не думала про свого чоловіка. Мені радили більше відволікатися на роботу, але навіть коли я працюю, у голові постійно: що я ще можу зробити? Раніше робота й реалізація були дуже важливі, а зараз сенс мого життя – знайти і повернути мого чоловіка.

Я розумію, що маю працювати, годувати kota, заправляти машину, їздити на акції. Але я навіть у кіно не ходжу, не можу собі дозволити. Хоч і знаю, що це – неправильно.

Я стикалася з недоречними словами. У нашому ТЦК я подавала заяву про щорічну допомогу. Працівниця, яка мала просто прийняти документи, сказала: «Я вам дуже співчуваю, це – велике горе. Можливо, він у полоні. Але якщо ні – дай Бог, ви ще раз вийдете заміж».

Це не була випадкова людина з вулиці – вона працює з родинами зниклих у моєму місті. Я думаю, для таких працівників мають бути тренінги. Бо після подібних тригерів я довго приходжу до тями. Я кохаю і чекаю свого чоловіка, і мені не потрібні непрості поради.

Мабуть, єдине, чого я хочу від інших – щоб люди приходили на акції підтримки полонених і зниклих. Просто постояти з нами годину. Це дуже цінно – відчувати, що людям не байдуже. Але нас не треба жаліти, нас треба підтримувати. І не ставити запитання: «Ти як?» Бо ми – ніяк. Краще сказати: «Чим я можу допомогти?» або «Давай поговоримо».

У руках Тетяни – плакат, в якому – мрія всіх жінок, чоловіки яких зникли безвісти на цій страшній війні.

«Для мене ставати старшою – значить ставати кращою!»

• ЗОЛОТІ СЛОВА

20 перлин жіночої мудрості від Моніки Беллуччі

Василина СМЕТАНА

60-річна Моніка Беллуччі – не просто акторка й ікона модельного стилю. Вона – жінка, яка говорить влучно, глибоко й чесно. Її слова – це нагадування про силу бути собою, про впевненість і красу, яка не залежить від віку.

ОСЬ 20 ЇЇ ЦИТАТ, ЯКІ ХОЧЕТЬСЯ ЗБЕРЕГТИ І ПЕРЕЧИТУВАТИ ЗНОВУ:

1. «Нам ніхто не належить: ні наші чоловіки, ні діти. Ми можемо лише чимось ділитися з людьми, яких ми любимо».
2. «Люди можуть пробачити людині розум, навіть талант, але красу – ніколи».
3. «Жінка може любити так, ніби ніколи не піде. Але може наступити день, коли вона піде так, ніби зовсім не любила».
4. «Для мене ставати старшою – значить ставати кращою!»
5. «По-моєму, безглуздо, будучи молодістю і красивою, ставати утриманкою якогось товстосума, нескінченно марнувати життя на тусовках. Краса повинна допомагати нам знайти гармонію, любов і сенс у цьому божественному світі».
6. «Людське знання значно зросло у сфері технологій – але не у сфері почуттів».
7. «Краса для жінки стає проблемою лише у двох випадках: коли її немає та коли немає нічого, крім краси».
8. «Ні за що на світі не хотіла б, щоб мені знову було 20. Зараз я набагато щасливіша, ніж тоді, адже в тому віці ми ще тільки впізнаємо себе, намагаємося зрозуміти, ким хочемо бути, страждаємо від невпевненості в собі. Зараз я знаю, що мені потрібно, а без чого я можу прожити».
9. «Краса стає живою та цікавою, коли вона прихована одягом».
10. «Жіночність – це гармонія, природність і чуттєвість».
11. «Не розумію жінок, які кажуть, що чоловік бажання їх принижує. По-моєму, вони просто не ладнають із собою».
12. «Я завжди кажу молоденьким дівчатам: «Навчійся любити своє тіло!» Одже ідеалу не існує, і цілком очевидно, що жінка з формами не менш прекрасна, ніж худенька дівчина. Просто треба навчитися приймати себе такою, якою ти є».

Фото: ukmet.

«Кожній жінці подобається бути коханою».

13. «Відчувати внутрішній комфорт – це не те, як ти виглядаєш зовні, а те, як ти відчуваєш себе всередині».
14. «Краса і справді – сила, але тільки якщо ти вмієш нею користуватися. Це все одно, що мати Ferrari: якщо не вмієш їздити – вона тобі ні до чого».
15. «Не треба ненавидіти людей, які заздрять, бо вони визнають, що ти краща».
16. «Кожній жінці подобається бути коханою».

“ Якою б сильною не була жінка, вона чекає чоловіка сильнішого за себе.

17. «Любов живе лише тоді, коли є повага один до одного і свобода. Бажання мати іншу людину як річ – абсурд».
18. «Хтось сказав мені, що всередині кожної артистки є сплячі красуні, і щоразу, граючи роль, одна з них прокидається. Усередині нас є все. Потрібно лише побачити це».
19. «Я ніколи не буду художю. Я за вдачею досить лінива. Люблю поїсти. Я – справжня. І не маю наміру ставати несправжньою».
20. «Якою б сильною не була жінка, вона чекає чоловіка сильнішого за себе. І не для того, щоб він обмежував її свободу, а щоб дав їй право бути слабкою».
- P.S. Збережи ці вислови собі – іноді достатньо кількох рядків, аби знову повірити в себе.
- Бо ти – справжня. І в цьому твоя сила.

Амазонка зі шваброю

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
 Початок – на с. 16

Оксана КРИСТАЛЕВА

Наступного ранку прибиральницю викликали на початок розмови. Так, вона прийшла без швабри, без робочого одягу. Їй не запропонували сісти, не дали сказати й слова. Просто пояснили, що таке неприпустимо у цих стінах науки і мистецтва. І щоби це було востаннє... І щоби не мало розголосу, бо ж «ми – пристойний заклад національного значення»!!! Очевидно, про витівки старого збоченця тут знали давно. Ну, але...

Навіть повітря на другому поверсі було наелектризоване ще протягом тижня. Студенти ходили зграйками, спілкувалися, сміялися, обіймалися і рухалися, як і пасує студентам. От лиш пан-режисер демонстративно не відповідав на привітання пані Ольги, вважаючи це нижче плінтуса. Ну й нехай... Віталась із ним прибиральниця теж про людське око, хоч залюбки помила б його у своєму чарівному відрі після прибирання підлоги! Вона люто ненавиділа таких типчиків!

Студенточка, яку врятувала пані Ольга, якось підійшла і простягнула прибиральниці плитку шоколаду:

– Дякую вам! Ви врятували мене!

– Не варто, дитинко! З'їж сама ту шоколадку! Тобі вона більше корисна!

Студентка нерішуче заховала шоколадку назад у наплічник і вже збиралася йти, але пані Ольга делікатно перехопила її за лікоть і запитала:

– А той ваш «професор» часто таке витворює?

– Ну, я точно не знаю...

«Ніхто мені не повірив, що така знаменитість може схилити молоденьких дівчат до гріха».

– Не бійся, я не розкажу нікому. Я – на твоєму боці!

– Зі мною таке вперше... Але інші дівчата ще й не таке оповідали...

– Зрозуміло... – багатозначно зітхнула прибиральниця і додала: – Якщо маєш час і бажання, то можу розповісти тобі трохи більше...

добра, скромна. Та відразу видно, що це – дитина.

– Отож, Меласю, я колись так само, як і ти, ходила сюди на пари. Давненько це було. Бо ж я тобі – майже як бабуся... Дуже мріяла про кар'єру артистки. Тоді ще можна було мріяти і про зйомки в кіно, дарма що радянське. І так само намага-

“ Його портрет висить під написом «Гордість інституту». Хоч я би із задоволенням виправила цю табличку на «Гадість інституту».

– Взагалі-то я збиралась на пару, саме до... нього... Ну, але один раз можна пропустити...

Пані Ольга завела дівчину у свою підсобку. Там вона зняла робочий одяг, поскладала реманент і запропонувала чаю. Маленьке віконечко підсобки виходило у внутрішній двір інституту. Дівчина сіла на крісло під вікном і вхопила долонями гаряче горнятко, аби зігрітися. Студентку звали Меланка. Вона була з невеличкого міста. Мешкала в гуртожитку. Миловидна,

лась займатися додатково, бо хотіла бути найкращою. Та одного разу, ну от чистісінько як і з тобою, старий режисер обійшовся прибіжно так. До речі, його портрет висить під написом «Гордість інституту». Хоч я би із задоволенням виправила цю табличку на «Гадість інституту». Він, що правда, уже відкинув копита... інакше не скажеш... Знаєш, я людей поважаю і люблю, але ні того, ні цього теперішнього за людину не маю. То – хворі люди, які зловживають своїм стано-

вищем. Їх треба лікувати або ізолювати!

Меланка слухала, мовчки покинула головою й сьорбала чай. З дівчиною таке було вперше. Тому вона й не знала, що казати на це. А на додачу не хотіла згадувати всієї цієї гидоти, яку пережила допіру минулого тижня. Тому прибиральниця продовжила:

– Тоді я із тріском вилетіла з другого курсу. Ніхто мені не повірив, що така знаменитість може схилити молоденьких дівчат до гріха. У мене й доказів не було. То тепер усі мудрі, можуть без проблем зняти на телефон і навіть виставити в соцмережі. А тоді були тільки свідчення очевидців. Та ніхто не хотів з ним заїдатися... Знаєш, але я зовсім не шкодую, що не поновилась тоді в інституті. Невдовзі я дуже добре вийшла заміж, народила доньку і згодом знайшла добру роботу. Не до науки було. Тут така справа: або вчитися, або дітей бавити...

– Я хочу вчитися і бути знаменитою, – чесно зізналась Меланія.

– Нехай, дитинко! Але якщо ти вже хочеш йти до таких висот, то навчися себе захищати! Бачу на годиннику, що скоро пара закінчиться. Тож скоренько розповім тобі ще одну історію. В той самий час, коли я навчалась тут, моя сестринка чи як ви там кажете – двоюрідна сестра, навчалась на «мехматі», тут недалеко. То в них був такий самий «професор», який не хотів дівчатам ставити добрі оцінки на екзамені. Ганяв їх, як «Сидорових кіз». Вони й не відразу зрозуміли, що йому треба?! Бо ж то математика, то не сценки розповідати – там або правильно, або неправильно! Аж потім котрась легковажна дівуля повідомила, що цей викладач «трішечки хворенький», як то кажуть – «на передок». Запрошував дівчат до себе, наче на консультацію, а котра погоджувалась, тій одразу ставив

«добре» чи «відмінно». Моя сестринка навідріз йому відмовила. Він їй пригрозив, що буде здавати до кінця навчання і не здасть, а до другого викладача не піде, бо він з усіма домовився. Ну, а вона, знаєш, також не в тім'ячко бита – підійшла до хлопців у гуртожитку, нажалілась. Хлопці не дозволяли нікому ображати своїх дівчат. Через три дні вони перестріли того підптаного ловеласа, добре його відмастили так, що він ще кілька тижнів не знімав затемнені окуляри... але відбили йому всяке бажання чіпатися до молоденьких дівчаток! От би й із цим так зробити! А головне ж, що воно, падлюка, має дружину, дорослу доньку, титули, відзнаки! Ну, якого «руського корабля» йому ще треба, га?

Після зимових свят хтось зі студенток таки заявив на заслуженого-застудженого! Він бігав коридорами інституту, хапав ротом повітря як старий сом, і казав, що неодмінно вирахує, хто це?! Йому приходили відповіді, щоб і не намагався, бо все зафіксовано. Забув дідусь, що ХХІ століття, кожен має в кишені телефон!

Ні, його не звільнили. Та «лиса знаменитість» справно ходила на роботу і своїм колегам доводила, що їх, бачте, оббріхують, що студентки – безсовісні, самі його провокують! І що у нього така методика, адже майбутні актори (особливо актриси) повинні бути розкутими і відважними! Ех, коли ж вони вже всі підуть «за кораблем»? Адже досвід показує, що справа не у них, старих і навіть не дуже старих збоченцях, а у зашкарбулій системі вищої освіти, яка пропахла нафталіном і прострелена дірками часу.

Якби мені хтось замовив намалювати портрет прибиральниці пані Ольги, я би неодмінно зобразила її амазонкою, яка гордо тримає в руках швабру! Такий портрет прикрасив би не одне приміщення! м. Львів.

Не слухайте бездумно своє серце

● ВАЖЛИВІ ПОРАДИ

Хоч і кажуть, що воно не обманює. Обманює!

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Бо серце завжди знайде спосіб виправдати неправильний вибір, хоча насправді вам з цієї людиною слід було б піти різними життєвими шляхами.

А синдром «розбитого серця» насамперед негативно позначиться на вашому здоров'ї...

Тому не забувайте про голос розуму і його логічні доводи.

Приймаючи рішення залишитися з тим, хто вже неодноразово показував відсутність почуттів до вас, а також з тим, хто не бажає змінюватися і рости над собою, – не тільки ознака невігластва, але і в підсумку стане причиною вашого розбитого серця.

Шукайте того, хто розділяє ваші інтереси. Шукайте любов, яка спонукає вас ставати ще кращими.

● МАГНІТНІ БУРІ У ТРАВНІ

- Слабкі: 28, 29.
- Середні: 8, 10, 12, 13, 18, 19, 20.
- Сильні: 7, 22, 23, 24 травня.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтесь від алкоголю. Бережіть себе і своїх рідних!

Джерело: Meteogent.ua

Фото: tsn.ua.

Ідеальний секс повинен тривати не більше 13 хвилин.

Скільки має тривати якісний секс

● **ПОГОВОРИМО ПРО ЦЕ**
Не так багато речей у світі викликають таке хвилювання, як розмови про любові

Станіслава БОНДАРЕНКО, tsn.ua

Тривалість сексу не має жорстко встановленого стандарту і може значно варіюватися залежно від особистих уподобань кожної пари, їхнього фізичного стану, емоційного настрою та інших факторів.

Сексологиня Емілі Морс поділилася зі своїми підписниками власними думками щодо того, скільки ж мають тривати якісні і незабутні любові.

Інформацію про тривалість сексу отримати важко, це навіть анекдотично. Люди часто прибрижують, прикрашаючи свої слова, адже можуть відчувати тиск суспільства, якщо тривалість їхнього інтиму відрізняється від прийнятих культурних норм.

Наприклад, учені з Університету штату Пенсиль-

ванія проаналізували дані психологів, лікарів, соціальних працівників і сімейних консультантів, а також опитування тисяч чоловіків і жінок протягом десяти років, щоб визначити оптимальну тривалість сексу.

У результаті, вчені прийшли до висновку: «Багато чоловіків і жінок, схоже, помилково вважають, що сексуальна задоволеність залежить від розміру чоловічого достоїнства, сильної ерекції і тривалості статевого акту, який триває всю ніч. Однак, як показує статистика

і реальні дані, ситуація прямо протилежна – тривалий півгодинний статевий акт, швидше, приносить менше задоволення і більше розчарування».

“**У питанні тривалості любові люди часто прибрижують, прикрашаючи свої слова, адже можуть відчувати тиск суспільства.**

Якщо йдеться лише про проникнення, то тривалість любові може становити від 33 секунд до 44 хвилин із середньою тривалістю у 5,5 хвилини. Ідеальний секс повинен тривати не більше 13 хвилин. Загалом вони так поділили час любові:

- тривалість сексу менше ніж 3 хв викликає клінічне занепокоєння;
- тривалість 3–7 хв є «достатньою»;
- тривалість 7–13 хв є «бажаною»;
- тривалість 10–30 хв є «занадто довгою».

Правильно це чи ні, сказати важко, але якщо ви відчуваєте певний психологічний або фізичний дискомфорт, варто сказати про це партнерові. Культурні нор-

ми, включно з рекомендаціями медичних працівників, можуть впливати на сексуальні очікування та відігравати певну роль в інтимному задоволенні.

ФАКТОРИ, ЯКІ МОЖУТЬ ВПЛИВАТИ НА ТРИВАЛІСТЬ СЕКСУ:

- сексуальні практики;
- зовнішні обмеження;
- стан здоров'я;
- вік;
- культурні норми.

Якщо ви дуже швидко приходите до фінішу або ніколи його й не бачили, ви маєте стати дослідниками власного тіла. Адже хто, як не ви, знаєте себе краще за всіх. Дослідивши свої бажання і вподобання, ви можете поділитися спостереженнями та знаннями з партнером, щоб підштовхнути його на потрібний шлях і допомогти йому зрозуміти, в який бік рухатися.

Не існує єдиної правильної чи неправильної цифри у тривалості сексу – це питання індивідуальних уподобань, і жодних універсальних стандартів не існує. Важливо обговорювати, що приносить задоволення кожному з партнерів, і будувати статевий акт на основі цих уподобань. Регулярне відкрите спілкування і фокус на задоволенні кожного можуть суттєво покращити якість сексуальних стосунків.

У чоловіка точно є коханка, якщо він поводитьься так...

● **МАЙТЕ НА УВАЗІ!**

На жаль, з таким явищем, як подружня зрада, доводиться зустрічатися досить часто, причому частіше стосунки на стороні мають саме представники чоловічої статі

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ НА ТРИ ЗМІНИ В КОХАНОГО

Але як зрозуміти, що у вашого коханого є хтось, крім вас? Психологи радять звернути увагу на ці три особливості:

1) Увага до себе.

З появою роману на боці представники чоловічої статі, як правило, починають приділяти своїй зовнішності набагато більше уваги, ніж зазвичай.

2) Зміна звичок та інтересів.

Якщо ви помітили, що ваш чоловік раптово став цікавитися зовсім іншими речами,

Фото: ukr.media.

«Там, де двоє, там – весілля, а де троє – перші ягоди журби...» (Юрій РИБЧИНСЬКИЙ).

швидше за все, на нього хтось вплинув, причому настільки сильно, що людина вийшла із зони комфорту.

3) Прояв почуття провини.

Багато чоловіків розуміють, що, зраджуючи, роблять дуже погано, тому намагаються укласти угоду з совістю і починають «відкуплятися» від дружини численними подарунками та квітами.

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО КОХАНИЙ МАЄ ЛЮБАСКУ

Психологиня Юлія Латуненко дала кілька порад, як поводитися, якщо в чоловіка з'явилася коханка. По-перше, вона радить не мовчати, йти до чоловіка розмовляти, вимагати пояснень і розмови про те, як це впливатиме на їхні стосунки та ставити питання в принципі про розрив. Але багато жінок не готові

до цього, бо в них є, по-перше, фінансова залежність, а, по-друге, емоційна. Вони почуваються як розгублене п'ятирічне дитя, яке мати кинула в незнайомому місці. Такі жінки не готові розмовляти впевнено, але хоча б піти й запитати в чоловіка: «Поясни мені, що це таке», можна.

Латуненко радить: «Що точно не треба робити, якщо коханка не відстає від чоловіка, – то це йти з'ясовувати стосунки з тією третьою людиною, бо зрада в парі – це справа двох людей. Коли «гнійник» розкривається, який роками набрякав, було запалення, але пара не звертала уваги і під килимок складала свої проблеми, не проговорюючи. І зрада – це симптом захворювання парних стосунків».

Щодо того, як відвадити чоловіка від коханки – поради психолога не дуже втішні для жінок, які хотіли б вплинути на рішення інших людей:

«Ніяк не відвадити коханку. У нас люди вільні робити свій вибір і мати за це наслідки. Коли жінка каже: «Як відвадити коханку», то проблема в самій жінці, вона думає, що має настільки потужні сили, щоб вплинути на іншу людину».

Експерт вважає, що це теж свідчить про певне магічне мислення в людині, і така жінка не дає вибору своєму чоловікові, наприклад, мати те життя, яке він обрав. Вона ставиться до чоловіка, як до валізи з ручкою, а не як до особистості.

У такої жінки життя закручене навколо чоловіка, а не навколо неї самої, вона не є самодостатньою, боїться самотності, «хватається» за чоловіка, як дитина за батька чи матір. Латуненко радить у такому разі «вибивати відповідальність від чоловіка». Але ж це треба мати сили і сміливість сказати: «Стоп, я припиняю ці стосунки, бо вони мені не підходять».

Варто розуміти, що немає ніякого чарівного рецепта, як припинити спілкування чоловіка з коханкою. Так чи інакше, але і ваш чоловік, і ви, і його коханка – дорослі люди, принаймні за паспортом, тому кожен із вас сам робить вибір і сам отримує його наслідки. Неможливо змусити людину робити те, чого вона сама не хоче. На жаль, якщо ваш чоловік навіть після розмови з вами не змінює своєї позиції, ви не маєте змоги змінити її замість нього та змусити не зраджувати вам.

«Так ніхто не кохав»

«Любов – це музика, секс – хіба що інструмент» (Ізабелла АЛЬЕНДЕ, 82 роки, чилійська письменниця-романіст, журналістка, сценаристка, акторка).

volyn.com.ua

На перехресті весни і літа

● **ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ**
Мед пахнув бджолиним співом і небесами. А ще бурштиновий смаколик був схожий на сонце, що якимось дивом опинилося в пузатому скляному слоїчку. Дідусь навчив Іванку їсти мед з чорним хлібом і запивати холодною водою. Казав: «Мед лікує недуги й душу»...

Ольга ЧОРНА

Її душа потребувала зцілення. Зачерпнула ложечкою солодкого нектару. Якби ж він міг допомогти... «Не доганяй минулого», – сказала циганка, коли Іванка в замурзану долоньку її малого всипала копійки. Уже й не знає, чи то вона наздоганяє минуле, чи воно її...

На перехресті весни і літа зустрілася Іванка з Мар'яном. Травень прощався зі світом дощем і вітром. Вітрисько так вивернув Іванчину парасольку, що вона більш ні для чого не годилася. Кофтинка промокла. Товста коса стала важкою від дощової купелі. І, як на зло, жодної автівки. Від центральної дороги до села – понад п'ять кілометрів.

Чомусь Мар'ян звернув увагу на самотню промоклу дівочину. Розвернувшись, авто під'їхав до Іванки.

– Вам далеко? – запитав.
– Не дуже, – відповіла. Зуби цокотіли від холоду.

Він довів її додому. Вона подякувала, хотіла заплатити.

– Краще не відмовте мені в зустрічі, – мовив і поцікавився, де Іванку можна знайти.

Який секрет вдалого шлюбу?

● ПРИТЧА

– Ви вже одружені 29 років. Який секрет вдалого шлюбу?

Джон БІВЕР, проповідник, пастор

– **Я** постійно захоплююся своєю дружиною. Якщо у твого сусіда трава зеленіша – це означає, що ти не поливаєш свою траву. Я безперервно кажу дружині: «Ти – прекрасна. Ти – бажання серця мого. Ти – чудова». Для чого я це роблю? По-перше, це допомагає їй розквітати, тому що жінка відображає любов свого чоловіка. По-друге, це допомагає моєму серцю бути завжди зако-

«Іванко, я хотів сказати... Ти давно подобаєшся мені».

Мар'ян жив в обласному центрі. Дівчина там училася.

Пізніше чоловік жартував, що це стояла під дощем і цокотіла зубами його доля.

...Іванці виповнилося дев'ятнадцять, коли одружилася з Мар'яном. І дев'ятнадцять років прожили у шлюбі. Чоловік їздив по закордонах, купував-продавав різний крам. Потім відкрив власну справу. Пообіцяв: Іванка зі

ханим у неї. Сила і життя – у владі язика. Дружині зараз – 51 рік. Нещодавно вона була на медичному огляді і один лікар їй сказав: «Я гадав, що вам ще і сорока немає». Вона відповіла: «Це тому, що мій чоловік мене дуже любить».

Запам'ятайте, жінка є віддзеркаленням любові свого чоловіка.

«Утішайся дружиною юности твоєї, улюбленою ланню і прекрасною сарною» (Книга притч Соломонових 5:18-19).

P.S. У його дружини Лізи – штучне око. Вона була якийсь час майже інвалідом. Але любов Джона і Божя ласка підійняли її. В них – четверо дорослих синів. Ліза Бевір – спікер жіночих конференцій, автор бестселерів для дружин. Джон – проповідник, пастор, автор багатьох християнських книг.

Славчиком, сином, ніколи не будуватимуть.

Друзі й знайомі називали Мар'яна везунчиком. Дехто тихо заздирив. А Іванка не відмовляла, коли треба було підсобити комусь із друзів, колег чи рідні. Чоловік жартував називав дружину Матір'ю Терезою. Вона ж усерйоз відповідала: «Добро добром повернеться».

...Якось враз занедужав Мар'ян. Лікарня, операція, короткий перепочинок і знову лікарня... Його не стало навесні.

– Що тямить Іванка в чоловіковому бізнесі? Певно, доведеться добро продати, якщо не надурять чи задарма не заберуть. Одна справа – працювати спеціалістом у нашому економічному відділі, інша – керувати. У Мар'яна ж склад, магазини...

– Нічого, хай спробує жити, як ми, від зарплати до зарплати...

Вона почула перешіптування. Це розмовляли між собою Настя з Оксаною, повертаючись із похорону.

Настя, матір-одиначка, якій Іванка роками допомагає і вважає своєю подругою. А про Оксану жадібність анекдоти у їхньому відділі складали. Вона не жила від зарплати до зарплати, бо чоловік не вилазить із закордонних заробітків. Настя... Іванку

так боляче вдарили слова по-други.

Мирослав, чоловіків то-вариш, права рука у бізнесі й вічний холостяк, сказав:

– Іванко, мусиш зайняти Мар'янове місце.

– Я не впораюся.

– Впораєшся. Мар'ян розповідав, що ти цікавилася справами, давала поради. До речі, твій Славко в університеті вивчає економіку і маркетинг? Отож, хай пробує допомогати у сімейному бізнесі.

– А ти?

– Я залишуся на своїй посаді.

– Мамо, в тебе все вийде! – підтримав син.

Після похорону Іванка поїхала на батьківське обійстя. Два роки тому хата осиротіла. «Мамо, – заплакала, – я не знаю, як далі жити...».

Тихенько відчинилися двері, зайшла баба Маринка, сусідка. Присіла. Зітхнула. Зморшки-борозенки сховали сльозу. «На все воля Божа, дитинко, – мовила. – Йди-но до мене, Іванцю, я рум'янку запарю. Медком пригощу».

За розмовою, рум'янковим чаєм і медом Іванка не помітила, як сонце повернуло з полудня. Пообіцяла бабі Маринці скоро приїхати. Старенька перехрестила Іванку на дорогу. Змовила молитву. Зморшки-борозенки знову сховали сльозу...

...Іванці було важко відчинити двері робочого кабінету. Неприємно бачити Настю, Оксану.

– Співчуваємо, – мовила Настя.

– Іванно Степанівно, якось воно буде, – сказав «старий кадр» Ігор Володимирович. – Тримайтесь.

– Я розраховуюся, – ошелесила всіх Іванка. – Буду керувати сімейним бізнесом.

– Але ж ти... – запнула Оксана.

– Одна справа – працювати спеціалістом у нашому економічному відділі, інша – керувати. Не хвилюйтеся за мене.

Настя зиркнула на Оксану. Та здвинула плечима.

– Якщо бізнес не піде, по-

вертайся, – не приховувала роздратування Настя.

– Чому ви такі недобрі, Анастасіє Петрівно? Ви ж перед приходом Іванни Степанівни раділи, що нарешті і її життя дістало. Не дивіться на мене вовком. Ви були для Іванни Степанівни наче п'явка, а не подруга. Невдячна п'явка... А тепер радієте її горю. За те, що допомагала вам?

Іванка втратила ще й подругу.

...Вона жила сином, роботою і минулим. Часто їздила в село на батьківське обійстя і могили. Забігала з гостинцями до баби Маринки. А коли поверталася – зупинялася біля перехрестя, де вперше зустрілася з Мар'яном. Подумки розмовляла з чоловіком. Удома ж, на самоті, плакала. І лікувала душу кількома ложечками меду – заїдала смутком.

...Баба Маринка не могла надякуватися за гостинці. Запарила рум'янку. Поставила на стіл слоїчок меду – її зять має свої вулики. Повідала сільські новини. Розпитала, як Славко. Принесла два десятки яєць, аби Іванка взяла з собою, «бо ті міські – з синіми жовтками». Згадала про сон. «Мати твоя, Іванцю, приснилася. Стояла під яблунею у вашому садку. А цвіту на яблуні... Як цієї весни. В руках у матері було дві обручки. Щось вона казала. Не пам'ятаю».

...Іванка зупинилася біля перехрестя. Уже три роки, як немає Мар'яна. І сьогодні двадцять два роки, відколи зустріла свого коханого. Прислухалася: у кущах щось попискувало. З цікавості вирішила поглянути. Двоє малесеньких кошенят тулилися одне до одного і сполохано благаючи про порятунком котячою мовою. Хтось викинув...

– Не плачте. Я вас не залишу.

Перелякані клубочки притихли в Іванчиних руках. «Вони голодні. Треба їхати», – подумала. Автівка не заводилася. Набрала номер телефону Мирослава.

– Чекай мене. Я виїжджаю.

– Молока купи, – попросила.

Іванка годувала кошенят, а Мирослав шпортився в її машині. Потім згадав про бутерброди, приготовлені на швидкуруч.

– Думає, це ти голодна. Вибач, що бутерброди кострубаті. Іванко, я хотів сказати... Ти давно подобаєшся мені.

– Мирославе, я ціную твою дружбу, допомогу, але... кохаю Мар'яна.

“**«Не доганяй минулого», – сказала циганка, коли Іванка в замурзану долоньку її малого всипала копійки.**

– Я зачекаю...

Мирослав витирив мокрі від молока котячі мордочки. А Іванчине серце стукало так швидко й сполохано, як не-давно сердечка у її маленьких знахідок. Насувалася хмара. Знявся вітер. Травень прощався зі світом дощем...

...Колись Мирослав, як і Мар'ян, назве це перехрестя весни та літа й трьох до-ріг перехрестям долі.

«А от Аліна до борщу завжди сальце дає...»

● СІМЕЙНІ ДРАМИ

Закінчення.
Початок – на с. 4

Любов ПЛІТКАРКА, plitkarka.com.ua

Якось після роботи Славко затримався з колегами у кафе. Додому з'явився веселий. А в кафе з їжі були тільки закуски. Тому глава сім'ї захотів вечерю.

Катя накрила на стіл і сама сіла перекусити. Із чоловіком, так би мовити, за компанію.

А той візьми раптом і скажи:

– А от Аліна до борщу завжди сальце дає!

Німа сцена й боротьба поглядів. А потім Славко почав безпробудно брехати, аби відхреститися від своїх слів.

Але Катя вже все зрозуміла. А до брехні за п'ятнадцять років звикла. Вміла розрізняти всі її тонкощі. Іноді Славко брехав, щоб прикрити провину, а іноді просто так, щоб було веселіше.

І зараз Славко прикривав цю саму Аліну на стороні.

А про серйозність цих стосунків Катя зрозуміла, що це не просто зустріч для задоволення, це вже – борщ, та ще й із салом! Тут замами не на приємне проведення часу, а як мінімум, далекосяжні плани.

Коли виправдовуватися сенсу більше не було, Славко зізнався, що полубив прекрасну дівчину і хоче створити сім'ю.

– Створюй, звісно, – сказала Катя. – Тобі цього ніхто заборонити не може! Але як бути із нашою родиною?

– Катю, яка у нас родина? – скрикнув Славко. – Ми давно з тобою живемо як сусіди!

– Ми з тобою – так! А діти? Ти про них подумав? А вони тебе дуже люблять! І ось їм не буде зрозуміло, чому тато їх покинув!

– Хто сказав, що я збираюся їх кидати? – запитав із невдоволенням Славко. – Я їх теж люблю!

Приходитиму в гості, братиму їх до себе! Ми будемо проводити багато часу разом!

– Ой, та ну! – вигукнула Катя. – А тобі твоя Аліна дозволить? Борщем вона тебе вже підгодувала! А це замашки на серйозні стосунки! Так вона ж тобі й дитинку народить! Здається мені, що її не дуже потішить, якщо чоловік і батько її дитини чи дітей проводитиме час із дітьми від іншої жінки! Ти подумав би, а чи хочеш ти такого життя?

Славко замислився.

– Вона знає, – сказав він нарешті, – що дітей я люблю! І що покинути їх не зможу! А коли вона готова на серйозні стосунки, то розуміє і це!

– Залишилося це пояснити дітям! – сказала Катя. – Вони ж тебе насправді дуже люблять! У нас же не просто так склалося, що мама погана, а тато добрий!

“Діти? Ти про них подумав? А вони тебе дуже люблять!”

А так справді вийшло. Такий ось поділ ролей. Якщо Катя займалася вихованням дітей, то Славко більше займався їх розвагами.

Катя вимагала охайності, старанності, акуратності. Казала робити уроки, прибирати за собою, допомагати один одному і вдома.

То Славко ганяв із хлопцями м'яч на вулиці, ходив із ними у походи, дивився телевізор і всіляко розважався.

А з відходом Славка у дітей залишалася половина. І це питання було важким.

– Славко, твій відхід із сім'ї – остаточне рішення? – запитала Катя.

– Так. Тільки не ображайся! – Славко постарався усміхнутися.

– Ні, що ти! Які образи! – Катя виставила перед собою долоні. – Але, як я розумію, діти іноді будуть і з тобою! А для мене важливо, щоб у них там було все добре! Тому я наполягаю, щоб ти мене познайомив з Аліною.

– А потім, щоб ти з нею посварилися? – з усмішкою спитав Славко.

– Ми – дорослі люди, – похитавши головою із осудом, сказала Катя. – І життя дітей для мене в цьому питанні важливіше за моє власне.

Зустріч відбулася, але була вона формальною. Тим більше, проходила на нейтральній території і у людному місці. Аліна побоювалася залишити левову частку своєї зачіски в руках дружини свого коханого чоловіка.

Катя і не думала влаштовувати сварки. Їй треба було подивитися на обраницю чоловіка. А як подивилася, то одразу зрозуміла, що з себе насправді ця Аліна являє. Тут навіть двох думок не могло бути. Славко повівся на молодість і свіжість. А Аліна бажала отримати грошовитого покровителя. Далі Катя передбачала виставу, яка не забарилася.

...Спочатку Славко почав ділити

Фото: volyn.com.ua.

Катя зрозуміла, що це не просто зустріч для задоволення, це вже – борщ, та ще й із салом!

спільно нажити майно. Так, біда! Забрати він зміг лише свій ноутбук та машину, на якій їздив.

На машину він останні сім років платив кредит.

Суддя, який розбирався з майном, оцінивши доходи та платежі за кредитом, встановив, що ні на що Славко не може претендувати. Бо гроші, що залишалися в сім'ї після оплати кредиту, якраз його часткою в утриманні дітей і були. Тобто більше нічого він купити не міг.

Потім Славко почав позиватися, щоб зменшити розмір аліментів. Третина зарплати йому здавалася надмірно великими аліментами. А просив він по одному прожитковому мінімуму на дитину.

Суддя нахмурилася і призначила фіксовану суму у розмірі двох прожиткових мінімумів. А становило це сорок відсотків від зарплати. Тобто Славко сам себе обманув.

Далі Славко причепився до житла. Мовляв, його вартість змінилася за три ремонти за п'ятнадцять років, що вони в ньому прожили.

Але й тут не вийшло. Ремонти робилися косметичні, а це не могло суттєво вплинути на вартість квартири. А оскільки вона була дошлюбним майном Каті, Славко знову отримав облизня!

Катя реготала до сліз, бачачи одну поразку колишнього чоловіка за іншою. А ліз у всі щілини Слава виключно з під'юджування Аліни.

Це їй хотілося урвати щось із майна. Це їй було шкода втрачати частину зарплати коханого чоловіка

на аліменти. Це їй хотілося мати хоч щось із квартири, хоч чверть!

Катя навіть уявляла, як Аліна наляштує Славка, щоб той пішов і взяв, що йому належить по праву!

Новим проектом Славка стало визнання проживання дітей із ним. Це автоматично визвільало його від аліментів. А ще на користь дітей платитиме Катя.

А Катя, знаючи Славка та його язик без кісток, припустила такий момент.

– Славко їй наговорив, що це він займався вихованням дітей! Тільки він і більше ніхто! Аліна, звісно ж, йому повірила. А повіривши, вирішила, що дітей можна забрати! Тоді аліменти з сім'ї йти не будуть, а будуть приходити! А вихованням дітей займатиметься один Славко! – казала Катя мамі. – Тільки Славко жодним вихованням дітей не займався!

– Він почне змушувати Аліну виховувати дітей, як це робила ти, – посміхалася Зоя Володимирівна.

– А їй таке точно не потрібне! Посваряться вони пару разів і...

– Славко приповзе назад і почне вмовляти, щоб я забрала дітей назад! – закінчила фразу Катя. – А я можу ще умови виставити, на яких погоджусь дітей забрати!

Діти погостювали у батька п'ять днів, а потім він, стоячи навколішки, просив забрати їх.

Двоє хлопців чотирнадцяти і одинадцяти років, залишившись без контролю строгої мамі, вирішили, що їм тепер можна все! Поруч тільки улюблений тато, який ніколи нічого не забороняв.

Відривалися вони на повну. Так розпустилися, що Аліна зірвала голос на другу добу. А коли Славко вимагав від коханої жінки займатися вихованням улюблених дітей, вона дивилася на нього, як невідомо на кого.

– Я не збираюся виховувати чужих дітей! Ти казав, що їх сам виховував! От і виховуй!

Діти повернулися до мамі. Визнання проживання знялося автоматично. Аліменти Славко справно платив.

Аліна, усвідомивши, що нічого більше не отримає, виставила Славка зі своєї квартири на вулицю.

Тоді він прийшов до колишньої дружини:

– Вибач, це була помилка! Я люблю тільки тебе! Давай відродимо нашу родину! – благав він.

– Ні-ні-ні! – хитала головою Катя. – Пішов, то йди! Я зради не пробачаю! А тобі думати треба було, а не пускати берега! І знаєш що, Славко, я одразу знала, що так і буде! Тому не переживала і не засмучувалася. Так, шлюб наш жив себе, і жити разом ми могли тільки заради дітей. І я на це була згодна.

Тобі захотілося пригод? Ти їх отримав! А тепер – гуляй, куди твоєї душі заманеться, а з нами тобі місця більше нема!

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

«Ніяка пристрасть не зачаровує людину, як любов або заздрість» (Френсіс Бекон (1561 – 1626) – видатний англійський політик, державний діяч, вчений, філософ і есеїст).

Приготуйте повітряні «булочки із кісками» за допомогою манної каші

● ЗАПISУЙТЕ РЕЦЕПТ!

Як зробити тісто пухким, волокнистим, повітряним? Легко!

Галина ГОНОРОВА

Завдяки манній каші тісто виходить особливо м'яким і ніби «дихає» в руках. Із цього тіста чудово виходять пиріжки, пироги та булочки. Сьогодні давайте спечемо їх у вигляді кісок – м'яких, ніжних і ароматних, рекомендує Ukr. Media.

ІНГРЕДІЄНТИ:

Манна каша:

- молоко – 300 мл;
- манна крупа – 2 ст. л.

Дріжджове тісто:

- яйця – 2 шт;
- сіль – дрібка;
- цукор – 100 г;
- дріжджі сухі – 9 г;
- молоко – 150 мл;
- вершкове масло – 100 г;
- манна каша – 235 г;
- крохмаль – 150 г;
- борошно – 550 – 570 г.

Для оздоблення:

- жовток + молоко – для змащування;
- цукрова пудра – для посипки.

Покрокове приготування:

1. Зваріть кашу. У каструлі закип'ятіть 300 мл молока, всипте 2 ст. л. манки, варіть на повільному вогні 5–7 хвилин, постійно помішув-

Приємного вам чаювання!

ючи. Остудіть. Можна взяти готову кашу, що залишилася після сніданку.

2. Змішайте основу для тіста. У великій мисці збийте яйця з цукром і сіллю, додайте дріжджі, розмішайте до однорідності.

3. Додайте інші інгредієнти. Влийте тепле (не гаряче!) розто-

плене масло, викладіть остиглу манну кашу, додайте тепле молоко (близько 35–40 °С), всипте крохмаль. Добре розмішайте.

4. Замістіть тісто. Частинами додавайте просіяне борошно, за-

“**Немає нічого кращого за домашню випічку, приготовлену з любов'ю, якою так приємно поділитися з близькими та рідними.**

мішуйте тісто, доки воно не стане однорідним. Перекладіть на стіл і мисіть ще 5–7 хвилин до гладкості.

5. Дайте піднятися. Покладіть тісто в миску, накрийте рушником і залиште в теплом місці на 1,5–2 години, щоб об'єм збільшився втричі.

6. Сформуйте булочки. Готове тісто розділіть на 15 рівних частин, сформуєть кульки. Із трьох частинок сплетіть косу. Повторіть для решти тіста – отримаєте 5 кісок.

7. Розстойка. Викладіть булочки на деко з пергаментом, накрийте рушником і залиште на 20 хвилин.

8. Випікання. Змастіть булочки сумішшю жовтка з молоком. Випікайте у розігрітій до 180 °С духовці 20–25 хвилин до рум'яності.

9. Остигли булочки посипте цукровою пудрою і кличте сім'ю пити чай.

Впевнені, ви вкотре переконаєтесь, що немає нічого кращого за домашню випічку, приготовлену з любов'ю, якою так приємно поділитися з близькими та рідними.

Чоловіка «утримували» 15 багатих жінок

● ОЦЕ ТАК «ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ»!

Він заробляв 7 тисяч доларів на місяць

Альона ЗАХАРОВА,
24tv.ua

У Японії 31-річний Такуя Ікома привернув до себе увагу завдяки незвичайному способу життя. Упродовж кількох років він професійно надавав «особисті та побутові послуги» п'ятнадцяти заможним жінкам, фактично ставши чоловіком, який живе за їхній кошт, але водночас активно працює заради їхнього комфорту.

На відміну від стереотипного уявлення про утриманців, Ікома не просто отримував гроші за важку працю, адже він доглядав за клієнтками, прибирав їхні домівки, готував, вигулював собак, проводив із ними вечори, підтримував емоційно та виконував роль «домогосподарки». Чоловік витрачав чимало часу на зовнішній вигляд: наносив макіяж, робив зачіску, ретельно добирав вбрання, щоб мати гідний вигляд поруч із багатими дамами.

Щоб мати гідний вигляд поруч із багатими дамами, Такуя Ікома наносив макіяж, робив зачіску, ретельно добирав вбрання.

«Усі думають, що бути утриманцем – це відпочинок, гроші та легкість. Але насправді – це робота, що вимагає багато енергії. Керувати п'ятнадцятьма жінками одночасно – це, м'яко кажучи, непросто», – зізнався Ікома.

Ікома почав свій «кар'єрний шлях» ще у 18 років, коли зрозумів, що здатен зачаровувати заможних жінок старшого віку. Вони тішили його увагою, дорогими подарунками й платили за супровід на заходи.

Пізніше він вирішив повністю присвятити себе цій нетиповій діяльності.

На піку своєї «кар'єри» він заробляв до 1 мільйона єн на місяць (приблизно 7000 доларів), обслуговуючи клієнток лише 8 днів на місяць.

“**Усі мої клієнтки – розумні, красиві та харизматичні жінки, і мені справді подобається дарувати їм радість.**

Однак під час пандемії COVID-19 його клієнтська база різко скоротилася з 15 до семи осіб. Це змусило його переглянути свій спосіб заробітку – він створив канал на YouTube, де почав ділитися історіями свого життя і роздумами про роль «чоловіка-утриманки». Також він заявив про плани запустити навчальний курс для тих, хто хоче піти його стопами.

«Я не створений для традиційної офісної роботи. Усі мої клієнтки – розумні, красиві та харизматичні жінки, і мені справді подобається дарувати їм радість», – наголошує Ікома.

Фотоколлаж: scmp.com.

Чому єврейські шлюби не розпадаються?

● СЕ ЛЯ ВІ

8 золотих правил
родинного життя

Світлана ХАЗАНЗУН

Кажуть, що єврейські шлюби тримаються міцно, за будь-яких обставин. Десь у мережі я натрапила на роздуми єврейської дружини про те, що душі чоловіка й жінки у шлюбі стають єдиним цілим, і розлучення – це все одно, що ножівкою відпилювати одного сіамського близнюка від іншого. Болісно, безглуздо і даремно.

Але це – красива романтична версія. Самі єврейські чоловіки зазвичай дивляться на все простіше: мовляв, усі жінки однакові. І якщо не навчився ладнати з однією – з іншою не буде краще.

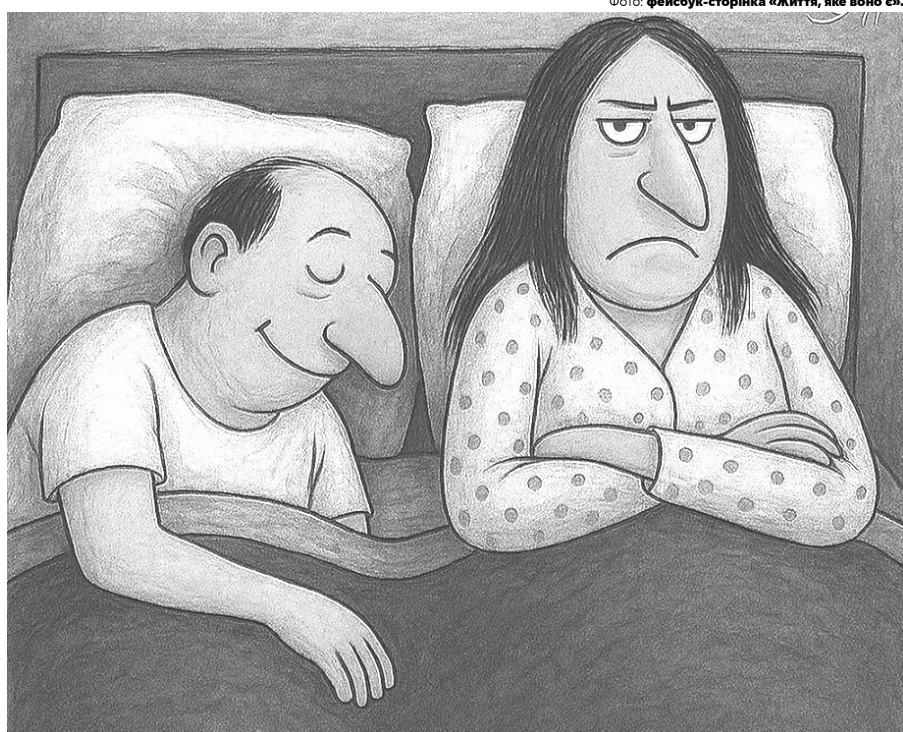
Такий підхід – «разом і назавжди» – мені до душі. Він не залишає місця для відступу. Бо що ми бачимо в інших народів? То враховують кожне залицяння, підраховують витрачені гроші й хвилини уваги, зважують перспективи. А якщо перспектива туманна – одразу погрожують розлученням.

Але якщо людину довго лякати, вона перестане боятися. Хочете жити довго й щасливо – ніколи навіть не згадуйте про розлучення.

Є люди, які вірять, що справжня любов дається людині один раз на життя, а решта – це тільки її відгомін.

Практичні євреї кажуть: «Любов приходить через десять років». Тоді, коли ви самі її збудете й вистієте. Коли пройдете через спільні свята й труднощі, через сміх і сльози дітей, у яких побачите свої риси.

На Сході жінок навчають мовчки слухати чоловіка. На Заході – від-

«Трохи із розлученням зачекаю, бо хочу скинути ще п'ять кіло...».

стоювати свою незалежність. А в єврейських родинах виробили свій унікальний стиль життя.

ОСЬ КІЛЬКА ЇХНІХ СЕКРЕТІВ:

1. Любити дружину такою, якою вона є

– Ізю, як я виглядаю?
– Кохана, головне, що ми всі живі та здорові...

Якщо тобі не подобається зовнішність твоєї дружини – маєш звинувачувати тільки себе. Від компліментів жінка розцвітає, від байдужості – в'яне.

2. Приймати всі недоліки чоловіка

– Саро, здається, ми не дуже підходимо одне одному...

– Сьомо, іншим ми підходимо ще менше!

Шукати ідеального – ризикувати залишитись самотнім. Краще бачити в людині її хороше, ніж вишукувати недоліки.

“**Від компліментів жінка розцвітає, від байдужості – в'яне.**”

3. Пробачати дрібниці

– Абрамчику, пам'ятаєш, я зварил тобі суп, коли ти був хворий?

– Пам'ятаю... Спочатку суп зварил, а потім мені стало зле!

не пускає...

– Добрий вечір, Маріє Іванівно. Та ось, не пускає...

– Якщо хочете, можете переночувати в мене. Я – жінка самотня...

– Дякую вам, добра ви людина...

Голос із-за дверей:

– Ах ти ж розпусниця!

Двері з тріском відчиняються.

– Ану швидко в хату!

Сусід усміхається:

– Ну от, Сергію, вдома ти!

Без мене не справився б!

– Заходь, чого став, як вкопаний?! – гаркнула дружина.

Двері грюкнули. На сходовій залишилися двоє.

– Отак ми Сергія додому й «працевлаштували». Один я б не впорався.

– Сусіди мають допомагати одне одному. А ми сусіди – хороші.

– Може, я тоді цієї ночі у вас і заночую, Маріє Іванівно?

– Давайте залишимося просто добрими сусідами. Без зайвого.

дить сусід.

– Привіт, Сергію! Що, жінка не пускає?

– Привіт. Та не пускає.

– Моя до мами поїхала.

Ходімо до мене, посидимо...

Голос із-за дверей:

– От і йди до нього ночувати!

– Бачиш, твоя вже схвалила. А завтра ввечері повернешся до своєї.

Голос із-за дверей:

– І завтра не пушту!

На сходову клітку виходить сусідка.

– Сергій Іванович, добрий вечір! Чула, що вас дружина

«Сусіди мають допомагати одне одному...»

● ВЕСЕЛА ІСТОРІЯ

Вечір на сходовій клітці. Чоловік дзвонить у двері.

– Хто там?

– Це я, кохана.

Відчиняй.

– Хто «я»?

– Твій чоловік.

– Ах ти ж, пияче! Знову напився й знову:

«Кохана, пусти!».

Іван МАКОГІН,

«Життя, яке воно є»

– **Т**а ми з хлопцями трошки посиділи. З однокласниками...

– З однокласниками, ага...

Не пушту! Йди ночувати туди, де сидів!

На сходову клітку вихо-

● ГУМОРИНА

На мопеді

Ігор ВИЖОВЕЦЬ

Хлопці раз біля буфету Федора зустріли. Про здоров'я запитали, Чи є трохи сили.

– Господарство пораєте і встаєте зранку. Жінка, діти у вас, дядьку, Та ще й три коханки.

Як ви ото встигаєте? – Запитали в Феді. А той гордо хлопцям каже: – Так я ж на мопеді!

● УСМІХНІТЬСЯ!

Щоб жінка отримала задоволення в ліжку, залиште її одну – нехай виспить!

Найстрашнішу магнітну бурю побачив Олег, який подарував жінці на день народження магнітик на холодильник...

«Що таке шлюб? Це коли ти знаходиш особливу людину, яка буде тебе дратувати до кінця життя» (Оскар ЛЕВАНТ (1906 – 1972), американський піаніст, композитор, диригент, автор телевізійних ток-шоу, комік і актор.)

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Амазонка зі шваброю

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Прибиральниця пані Ольга стояла у довгому коридорі інституту, зіпершись на швабру і довго вдивлялась у портрет поважного режисера, який дивився кудись у небуття. Вона би з великим задоволенням розмазала брудну шматину по цьому портрету, але...

Оксана КРИСТАЛЕВА

Таке бажання виникло в неї часто, коли мила підлоги на другому поверсі. Отак навідмаш хотілося «повитирати» цей портрет чи написати йому щось на чолі... але швабра вправно рухалась далі, а підлоги ставали чистішими.

...Того п'ятничного вечора в інституті вже було майже затишно. Тільки з однієї аудиторії чувся приглу-

Фото gemini.google.com.

Вона із великим задоволенням розмазала би брудною шматиною по цьому портрету...

шений шарварок. Молодий дівчачий голос блавав «відпустити» чи «не треба», а його

супроводжувало гідке сопіння.

Пані Ольга впевнено по-

стукала в двері. Нуль реакції. Постукала ще раз. Знову – те саме. Вовтушення не припинилось, а навпаки, здається, перекинувся стілець чи щось гучно впало на паркет.

Ну, тоді вже прибиральниця обійшлася без стуку і без добрих манер. Вона рвучко відчинила двері, хапаючи на льоту відро з брудною водою.

Біля кафедри стояв старший викладач. Він міцно тримав студенточку за кофтину. Одна його рука була в дівчини на грудях, а сам він упритул притискав бідну панянку до президії та справді сопів, як старий ведмідь. В аудито-

чого не бійся!

Студентка вхопила наплічник, пальто, шарф, шапку і, збаламучена та розчервоніла, прожогом вискочила за двері.

Звісно ж, прибиральниця не збиралася втікати слідом за дівчиною. Вона стала у дверях, грізно подивилася на режисера, і тільки почувши, що студентка вже відійшла на безпечну віддаль, мовчки піднесла спорожніле відро, підхопила швабру і горноромо вийшла у коридор.

Лиса знаменитість очухалася, підстрибнула й наздогнала прибиральницю гнівними вигуками:

– Це вам так не минеться! Ви, стара швабро! Знайте своє місце! Ви забули, з ким маєте справу!

Майже пошепки пані Ольга послала пана викладача слідом «за кораблем», побажала, щоб йому відсохла вся гордість і слава, якою він так нахабно зловживає, але ні крапельки страху в неї не було.

“ – Біжи, дитинко! Біжи! Нічого не бійся!

рії, окрім них, більше нікого не було...

Не знати, яке би продовження мала ця мізансцена, але пані Ольга з розгону влупила режисера по лисині, вилила на нього помий та майже театралью вигукнула:

– Біжи, дитинко! Біжи! Ні-

Закінчення історії – на с. 10

«Я – народжувати? Нізащо!»

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

39-річна співачка Злата Огнєвіч розповіла про родинну трагедію, що назавжди змінила її ставлення до материнства

не знала, яка саме трагедія сталася», – поділилася Злата.

Вона зізналася, що просто не готова жити з таким постійним страхом. «Я уявляю, що це може бути моя дитина. Я – народжувати? Нізащо! От у мене одразу з'являється така реакція», – зізнається вона.

“ Співачка впевнена, що дитина має рости в любові та турботі хоча б одного з батьків...

лася про трагедію не одразу, атмосфера в родині та емоційний стан мами з дитинства глибоко вкарбувалися в її свідомість.

«Я ще не була народжена тоді. Але всі ці травми матері підсвідомо передаються дитині. Ці розмови, які точилися в дитинстві. Я знала, що сталася якась трагедія, але

Злата також розглядала усиновлення, але дійшла висновку, що поки що це – не її шлях. Співачка впевнена, що дитина має рости в любові та турботі хоча б одного з батьків, а з її життєвим ритмом дати це – непросто.

Фото Instagram.com/zlata.ognevich.

Це несподіване для переважної більшості рішення у Злати Огнєвіч пов'язане з травмою дитинства...

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 5400. Загальний місячний тираж: 5880.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Зареєстрована 18 січня 2024 року
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13. Поштова адреса, за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської області, 43016.
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002600700803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 16 сторінок формату В-4

Регістраційний номер R30-02487 № 142
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Принт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Замовлення №846.